

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΟ 64ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Το θέαμα των εκλογών

Ο ΣΟ ΚΑΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΕΣ και σημαντικές οι αναλύσεις που επιχειρούν να καταδείξουν την εξουσιαστική φύση της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού, που αντιπροτείνουν μορφές οργάνωσης βασισμένες στην άμεση δημοκρατία, που καταγράφουν την πραγματικότητα του ελάχιστου ρόλου των εθνικών κυβερνήσεων μέσα στο διεθνές πλέγμα του νεοφιλελευθερισμού και της παγκόσμιας αόρατης κυβέρνησης των πολυεθνικών, το βασικό γνώρισμα της εκλογικής διαδικασίας στην εποχή μας βρίσκεται αλλού.

Ο κοινοβουλευτισμός υπήρξε πάντοτε ένα μέσο για την διατήρηση του υπάρχοντος, για την αναπαραγωγή της κυριαρχίας και του κεφαλαίου. Στο παρελθόν, μέσω της μεταφοράς των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων σε ένα πεδίο ελεγχόμενο από την εξουσία και τη μετατροπή των ασυμβίβαστων σε πειθαρχημένους ψηφοφόρους και οπαδούς. Σε αυτό το επωφελές για την εξουσία έργο διακρίθηκαν ιδιαίτερα τα βασισμένα στην μαρξιστική ιδεολογία κόμματα, με τη βοήθεια του γραφειοκρατικού συνδικαλισμού, που δίδασκαν στα μέλη τους την πειθαρχία και την υποταγή. Αργότερα, η διατήρηση του υπάρχοντος μέσω του κοινοβουλευτισμού διεκπεραιωνόταν από το σύστημα "διορθωτικής ανακατανομής μερών του κοινωνικού πλούτου" που είχε συγκροτηθεί με βάση την πελατειακή σχέση των ψηφοφόρων με τα κόμματα (ο βουλευτής ως "μέσον" και "βύσμα", αλλά και τα κόμματα και τα συνδικάτα ως μέσο πίεσης). Αυτό το φαινόμενο ήταν ιδιαίτερα έντονο στην Ελλάδα, τόσο στην εποχή του "κράτους της δεξιάς", και πολύ περισσότερο στα πρώτα χρόνια της διακυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, που κατάφερε να προωθήσει την μαζική αστικοποίηση του πληθυσμού μέσω των παροχών στο τμήμα εκείνο του πληθυσμού που για δεκαετίες είχε υποστεί αποκλεισμούς εξαιτίας της αριστερής του ιδεολογίας.

Σταδιακά, η εμπέδωση της μικροαστικής ιδεολογίας και του καταναλωτισμού στον πληθυσμό, παράλληλα με την αποκάλυψη των εγκλημάτων του σταλινισμού, εξαφάνισαν οποιαδήποτε διάθεση για επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας. Επικράτησε η ιδεολογία του "ατομικού βολέματος", της ενσωμάτωσης, της παραίτησης από το όνειρο. Καθώς η θεαματική και εμπορευματική κοινωνία υλοποιούσε την εικονική της πραγματικότητα και στην Ελλάδα, η απάτη του κοινοβουλευτισμού μετατράπηκε σε ένα συναρπαστικό σήριαλ, όπου ο θεατής μπορούσε να ταυτιστεί με τον αδιάφορο αρχάγγελο της κάθαρσης, τον υπερμπάντη πρώην σοσιαλιστή ή με οποιονδήποτε άλλο ρόλο έβρισκε να καλύπτει την απουσία της ζωής από την καθημερινότητά του.

Όμως ένα σήριαλ χωρίς καινούργιους πρωταγωνιστές, με επαναλαμβανόμενα στιγμιότυπα και κλισέ καταντά βαρέτο. Το θέαμα των εκλογών κατέληξε ένα έργο που όλοι το έχουν ξαναδεί, ένα θέαμα που δεν συγκινεί κανένα. Ταυτόχρονα, η εξάντληση των ορίων της "ανάπτυξης" δεν επιτρέπει πλέον την πειθάρχηση μέσω του καταναλωτισμού, μειώνοντας συγχρόνως τη δυνατότητα των κομμάτων για παροχές ή για "μεσολαβήσεις" και "εκδουλεύσεις". Έτσι, μετά την πρώτη άσταλη απόπειρα επιβολής της νεοφιλελευθερής οικονομικής πραγματικότητας, οι σεναριογράφοι της εξουσίας κατανόησαν την αναγκαιότητα της δημιουργίας ενός πιο αποτελεσματικού ρόλου. Στο σήριαλ προστέθηκε η μορφή του "ανθρώπου χωρίς ιδιότητες" Κώστα Σημίτη, που ενσαρκώνει την εικόνα του αποτελεσματικού διεκπεραιωτή ενός "εκσυγχρονισμού" που θα διατηρήσει κάποια στοιχεία από το κράτος-πρόνοιας του παρελθόντος. Η νέα οικονομική πραγματικότητα δημιουργεί νέες κοινωνικές κατηγορίες (μόνιμοι άνεργοι, νεόπτωχοι, οικονομικοί μετανάστες, προσωρινοί εργαζόμενοι) και οι νέες κοινωνικές κατηγορίες, με τη σειρά τους, δημιουργούν νέους ρόλους στο σήριαλ. Το κόμμα-προστάτης της εργατικής τάξης επιστρέφει στα νέα επεισόδια, ενώ διάφοροι κομπάρσοι της αριστεράς αναμένουν να τους δοθεί κάποιος μικρός ρόλος. Το ξανάπαμε, το θέαμα των εκλογών δεν συγκινεί πλέον κανέναν. Ο κόσμος της κυριαρχίας προσπαθεί να του ξαναπροσδώσει ενδιαφέρον, ενώ παράλληλα προωθεί την εναλλακτική του λύση, τις διάφορες ιδεολογίες της διαίρεσης και του μίσους (ρατσισμός, εθνικισμός, ξενοφοβία). Η μόνη απάντηση σε αυτό το βαρετό σήριαλ είναι να γίνουμε πρωταγωνιστές της ίδιας μας της ζωής.

N.N.

Η "ριζοσπαστική" αριστερά στις εκλογές

Στόχος αυτού του κειμένου είναι η καταγραφή της στάσης της λεγόμενης ριζοσπαστικής αριστεράς σε σχέση με τις πρόσφατες εκλογές. Κίνητρο για την ύπαρξη ενός τέτοιου άρθρου δεν ήταν βέβαια η ανύπαρκτη σπουδαιότητα των διαφορών υποτιθέμενων ριζοσπαστικών αριστερών αποκομμάτων, αλλά η διαπίστωση ότι η όλη υπόθεση έχει πλάκα, ότι η λεγόμενη ριζοσπαστική αριστερά έχει τόση σχέση με το ριζοσπαστισμό όση έχει το ΠΑΣΟΚ με το σοσιαλισμό, ότι οι περιφημοί θεωρητικοί και αναλυτές της έχουν τόση σχέση με την περιπέτεια των ιδεών όση και ο κύριος Έβερτ.

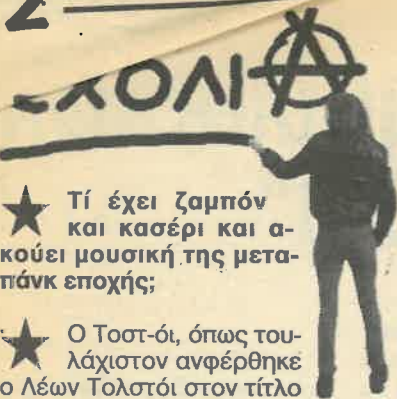
Ας αρχίσουμε με την ΑΚΟΑ, τα κορυφαία στελέχη της οποίας φαίνονται μάλλον να έχουν μετανιώσει για τις επιλογές τους του παρελθόντος που τους αναγκάζουν σήμερα να υιοθετούν ανατρεπτική φρασεολογία για να διεκδικήσουν ένα ρολίσκο στο τσίρκο της πολιτικής. Προφανώς ζηλεύουν τους πρώην "συντρόφους" τους του ΚΚΕ-εσ. που μέσω του Συνασπισμού έχουν χωθεί για τα καλά στα αλισβερίσια με τον κρατικό μηχανισμό κι έχουν εξασφαλισθεί δια βίου. Πώς αλλιώς να εξηγηθούν τα επιχειρήματα με τα οποία ο Γιάννης Μπανιάς εξήγησε τη μη-κάθοδο της ΑΚΟΑ στις εκλογές

(Εποχή #355); "Οι στημένοι κανόνες του παιχνιδιού είναι τέτοιοι που θέτουν τρομερά εμπόδια σε οποιαδήποτε προσπάθεια αυτόνομης παρουσίας μικρότερων πολιτικών σχημάτων. Είναι δυνατόν να κατεβείς στις εκλογές χωρίς χρηματοδότηση; Χωρίς καν τη δυνατότητα στοιχειώδους προβολής από τα ΜΜΕ;" Στη συνέχεια της συνέντευξής του στην "Εποχή", ο Γιάννης Μπανιάς μας ενημερώνει ότι η απόφαση για μη-κάθοδο λήφθηκε αφού διαπιστώθηκε ότι δεν ήταν δυνατό να υπάρξουν επιμέρους εκλογικές συμπαράταξεις. Με ποιούς όμως επιθυμούσε η ΑΚΟΑ να συμπαράταχθεί εκλογικά; Την απάντηση δίνει ο ίδιος ο κύριος Μπανιάς: "Διερεύνηση για εκλογική συνεργασία έγινε με το ΚΚΕ" !!! Περνάμε στην ΟΑΚΚΕ, τη θρυλική οργάνωση που ανακαλύπτει τη Ρωσσία πίσω από όλα τα δεινά της ανθρωπότητας (συγκλονιστική ήταν παλαιότερη ανάλυση της εν λόγω οργάνωσης που θεωρούσε τη Ρωσσία υπεύθυνη και για τους... "σατανιστές"!!!). Όποιος είχε την τύχη να απολαύσει τη σπαρταριστή ανάγνωση των αφισσών που κατά καιρούς τοιχοκολλούνται από την ΟΑΚΚΕ, αντιλαμβάνεται ότι θα μας ήταν αδύνατο στο μικρό χώρο, όχι αυτού του άρθρου αλλά

Συνέχεια στη σελ. 4

2

★ Τί έχει ζαμπόν και κασέρι και ακούει μουσική της μεταπάνκ εποχής;

★ Ο Τοστ-όι, όπως τουλάχιστον ανφέρθηκε ο Λέων Τολστόι στον τίτλο της "Ιστορίας της Ελευθερίας" του προτελευταίου φύλλου του ΑΛΦΑ.

★ Ορθογραφικά λάθη και παραλείψεις δεν γίνονται βέβαια μόνο στο ΑΛΦΑ. Να ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα:

★ Γράφουμε για το θάνατο του Βαρδινογιάννη πως "πενθούν τον επιχειρηματία, πενθούν τον άνθρωπο".

★ Τον ανθρωποφάγο εννοούσαν.

★ Άλλες, δε, φορές, τα κείμενα που δημοσιεύονται στις εφημερίδες εμπεριέχουν ασάφειες και νοηματικά κενά.

★ Π.χ., αντιγράφουμε ανάλογο απόσπασμα για τον υπερυπουργό οικονομικών και εθνικής οικονομίας: "Ο Γιάννος Παπαντωνίου θα θελήσει να αναδείξει ως κεντρικό ζήτημα της οικονομικής πολιτικής τον άνθρωπο και το κοινωνικό του πρόσωπο".

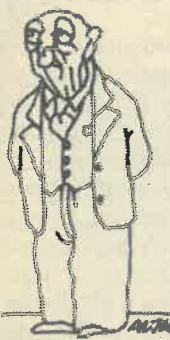
★ Για να καταλάβετε την παραπάνω φράση, προσθέστε: "Με τη νέα πολιτική, η ανάγκη για κοινωνική αλληλεγγύη θα είναι πολύ μεγαλύτερη".

★ Ε, αν κάποιος δεν κατάλαβε, ας μην ανησυχεί. Θα καταλάβει πολύ σύντομα.

ΕΙΣΤΕ ΕΝΑΣ
ΠΙΣΤΟΣ
ΥΠΗΡΕΤΗΣ
ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ;

ΝΑΙ, ΕΔΩ ΚΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ,
ΕΛΠΙΣΣΕ ΟΤΑΝ
ΠΕΘΑΝΕΙ, ΝΑ
Μ' ΑΦΗΣΕΙ
ΚΑΤΙΤΙΣ.

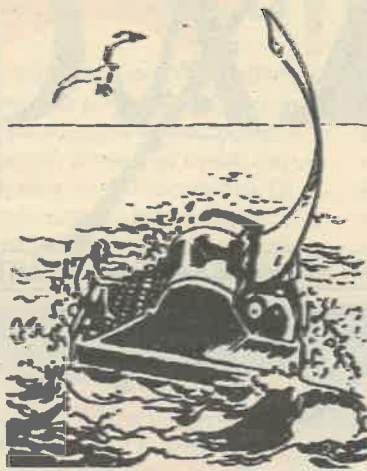

★ Και ρομπότ-σεκιουριτάδες στο μέλλον. Γιατί; Τα σημερινά τι έχουν;

ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ένα κείμενο γι' αυτούς που έφυγαν, γι' αυτούς που θα έρθουν και γι' αυτούς που περιμένουν.

Ένα κείμενο για τον "χώρο" και το "κίνημα".

Αν υπήρξαν κορυφαίες στιγμές στην πορεία του αναρχικού κινήματος στην Ελλάδα την τελευταία 12ετία, αυτό δεν σημαίνει σε καμμία περίπτωση ότι αυτές οι "στιγμές" μας οδήγησαν -πάντα μπροστά. Η ανωριμότητα, η αφέλεια, τα λάθη και η ασυνενοχή, (όπως έχει επωθεί πάρα πολλές φορές, σε αμφιθέατρα, σε συζητήσεις ομάδων και σε παρεϊστικές κουβέντες), είναι μερικά -μόνο- από τα χαρακτηριστικά που συνοδεύουν τη δράση και τη σκέψη ενός χώρου, που βάλλεται -αυτό είναι αλήθεια- από παντού. Πολλοί σύντροφοι, αγιασμένοι, απογοητευμένοι ή οργισμένοι, έκοψαν τις γέφυρες με τους χώρους-σημεία αναφοράς, όπου μπορούσε κανείς να συναντήσει τους πάντες. Άλλοι εγκλωβίστηκαν σε ένα μικροαστικό μικρόκοσμο, άλλοι "σαλάρησαν", ορισμένοι -ποιοί-ξέρει-που-να-βρίσκονται, άλλοι αναλύουν ξεχασμένοι το όνειρο που χάθηκε, μερικοί τηρούν στάση αναμονής. Οι τελευταίοι μάλιστα διαπίστωσαν πως, -τόσα χρόνια-, κάθε διαδικασία εξεγερτικής κριτικής και πρακτικής, όσο πιο έντονη ήταν, τόσο θύμιζε την απέλπιδα προσπάθεια ενός δρομέα να κρατηθεί στην επιφάνεια μιας απέλπιτης κινήσης άμμου. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι, όπως και να 'χει, έφυγαν. Έφυγαν όμως από που; Εγκατέλειψαν όλοι τον αγώνα για την ελευθερία και την ουτοπία, έπαψαν να έχουν όνειρα για την ανατροπή μιας σάπιας κοινωνίας που τη βιώνουν καθημερινά όλο και πιο έντονα; Απέκτησαν ανοσία; Έγιναν όλοι κινικοί; Βυθίστηκαν όλοι στην απαιτητή θalπωρή μιας "κανονικής ζωής"; Ξέχασαν τις νύχτες της αγρύπνιας, της αγωνίας, του πάθους για ζωή, τη συγκίνηση και τα δάκρυα χαράς στις μικρές και μεγάλες στιγμές στην πορεία του κοινωνικού πολέμου; Ξέχασαν τόσο εύκολα και ανερευθίστα τους νεκρούς αγωνιστές της μεταπολιτευτικής βαρβαρότητας; Έπαψαν να ζουν; Ή τους φόβισε η κρατική καταστολή και... "έβολαν μυαλό"; Η τελευταία υπόθεση βέβαια είναι για γέλια. Για τους αληθινούς αγωνιστές και τους αναρχικούς δεν υπάρχει φόβος, αλλά επίγνωση της κάθε φάσης της εξεγερτικής διαδικασίας, πίστη σ' αυτό που κάνουν και ανάληψη του κόστους. Όπως εξάλλου συμβαίνει στην παγκόσμια ιστορία των αγώνων για ελευθερία. Και όχι αποκλειστι-

κά των αγώνων με σαφή και προσδιορισμένο χαρακτήρα... αντιεξουσιαστικής κατεύθυνσης. Από πού έφυγαν -λοπόν- όλοι αυτοί; (για να επιστρέψουμε στο αρχικό ερώτημα). Μήπως έφυγαν από τον "χώρο" που αλληλοσπαράσσεται με κάθε ευκαιρία, που αναπαράγει τη μιζέρια των αμφιθεατρικών ανούσιων συζητήσεων όπου δεν λύθηκε τίποτα τόσα χρόνια, ακόμα κι αν το ίδιο θέμα τέθηκε εκατοντάδες φορές; Μήπως έφυγαν από τον "χώρο" που φυτοζωεί περιχαρκαωμένος στα τεύχη ενός "επαναστατικού" μικρόκοσμου που έχει χάσει ολοκληρωτικά την επαφή με τον "έξω κόσμο"; Μήπως έφυγαν από τον "χώρο" όπου φιλοξενήθηκαν και "μεγαλούργησαν(!)" ομάδες που λειτούργησαν ως πιστά αντίγραφα-μικρογραφίες των κομμάτων, με τους ηγετίσκους και την "αυλή" του αντιεξουσιαστή μίστερ-αλάν-θαστου, τους "μυστήριους" με τα μαύρα γυαλιά και τους αραχτούς των καφεενίων; Μήπως έφυγαν από τον "χώρο" με τους τζογαδόρους της ζωής, τον "χώρο" των περιστάσεων-επισκεπτών-επαναστατών που εξαφανίζονταν ως δια μαγείας μόλις ανακαλύπταν την... χαρά του έρωτα; Μήπως έφυγαν από τον "χώρο" με την ασθενή μνήμη κι αυτούς που θέλουν -απατηλά- να πιστεύουν ότι ο χρόνος όλα τα αλέθει; Μήπως έφυγαν από έναν "χώρο" που δεν μπορείς συνεχώς να τον τραβάς από τα μαλλιά στην προσπάθειά σου να του εμφυσήσεις στρατηγική και αναρχική ηθική και αξιοπρέπεια με το ζόρι; (Αν ένας "χώρος" δεν μπορεί μόνος να διατηρήσει -εξάλλου- την αξιοπρέπειά του, κανένας δεν μπορεί να τον υπερασπίσει εργολαβικά). Μήπως -τέλος- όλοι αυτοί έφυγαν από έναν "χώρο" που τα τελευταία χρόνια άρχισε να "αυτονομεύεται", με μια περίεργη όσο και ραγδαία ταχύτητα, από τα πολιτικά του χαρακτηριστικά; (Η λέξη "πολιτικά" με την έννοια της κοινωνικής συγκρουσιακής δυναμικής). Λέμε, ΜΗΠΩΣ!!

Να ένα κρίσιμο ερώτημα: Αν ένας "χώρος" βουλιάζει, δεν πολεμάς να τον αλλοδέεις; Να και μια κρίσιμη απάντηση: Αφήνεις τον "χώρο" να βουλιάζει!

Και να και μια ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ διευκρίνιση, και όρος ύπαρξης και διεύρυνσης της επαναστατικής προοπτικής:

Άλλο πράγμα είναι ο αναρχικός-αντιεξουσιαστικός "χώρος", και άλλο πράγμα το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό "κίνημα". Το κίνημα υπάρχει παντού (και δεν μιλάμε με ποσοτικούς όρους), γεννιέται παντού, στις καρδιές μας, στις καρδιές σας. Δεν έχει ανάγκη τις "αρρωστημένες" όψεις του "χώρου". Αντίθετα, ο "χώρος" δεν βρίσκεται πουθενά. Βρίσκεται εκτός τόπου και χρόνου.

Η τελευταία πράξη του δράματος με την δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου, ήταν παράλληλα και η ταφόπλακα σε μια ολόκληρη εποχή. (Όχι, βέβαια, γιατί ασχολήθηκαν με την υπόθεση τα ΜΜΕ και τα ιλουστρασιόν "αντρικά" και "γυναικεία" περιοδικά με αποτέλεσμα να απενεργοποιηθεί η κοινωνική δυναμική των -απόντων- γεγονότων, αλλά γιατί ήταν η στιγμή που κορυφώθηκε η ανωριμότητα, η αφέλεια, η άνευ αντικειμένου καχυποψία, το ψέμα και η αμηχανία ενός αυτο-εγκλωβισμένου "χώρου").

Το μέγεθος και την σπουδαιότητα της όλης υπόθεσης και το πόσο θα λειτουργήσει καταλυτικά, -εν καιρώ-, στην φιλοσοφία, την τακτική, τον σχεδιασμό και τη συνολική δράση και σκέψη του καθένα ξεχωριστά, δεν την έχουν αντιληφθεί πολλοί. (Και λέμε "πολλοί", συνειδητά. Και δεν λέμε "σύντροφοι-συντρόφισσες", αυτή την καραμέλα που έλωσε πια μέσα και από τη δίνη των τελευταίων γεγονότων. Η λέξη "σύντροφος" δεν είναι για ημερήσια κατανάλωση. Δεν είναι για να εκστομίζεται αυτο-καί ετερο-βαυκαλιστικά, σε να επρόκειτο για κάτι αυτονόητο. Η συντροφικότητα καταχτιέται μέσα από κοινά βιώματα, αγωνίες και αγώνες. Σε κάνει σύντροφο η αξιοπρέπεια, ο αλληλοσεβασμός και η αλληλεγγύη. Το κοινό πάθος για την επαναστατική ανατροπή. Πάθος και συνέπεια).

Και τί γίνεται με τους νεαρούς που αρχίζουν να αμφισβητούν και να αντιλαμβάνονται το "στημένο παιχνίδι" της Εξουσίας; Τί γίνεται με την "άγρια νεολαία" που θα αναζητήσει επιφύλαξη με τον αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο; Που θα θέλουν να ενωθεί σε έναν κοινό αγώνα οι προθέσεις τους παραμένουν αγνές και το όραμά τους είναι ακόμα αμόλυντο και αδιαμεσολάβητο. Πολλοί θα φύγουν. Αλλά όμως θα μείνουν. Όχι στον "χώρο". Αλλά στον Αγώνα. Είναι οι αυριανοί μας σύντροφοι και συντρόφισσες. Ας "υποψιαστούν" όμως, πριν απογοητευθούν από έναν κατακερματισμένο "χώρο". Ας ενημερωθούν, ας διαβάσουν τι λένε οι αναρχικοί, ας τα λύσουν πρώτα μέσα τους. Η εποχή που διανύουμε και αυτές που θα έρθουν, δεν θα επιδέχονται την "τελευταία" ατέλειωτων θεωρητικών συζητήσεων για ζητήματα αυτονόητα. Θα είναι εποχές αβυσσικές, αλλά ωραίες για την υπόθεση της Ελευθερίας. Το ΤΕΛΟΣ ΕΠΟΧΗΣ, θα συμπαρασύρει μαζί του τους τελευταίους γραφικούς. Οι σύντροφοι και συντρόφισσες που τηρούσαν στάση αναμονής μάχονταν με τον τρόπο τους, είναι αυτοί που θα συναντήσουν, σίγουρα όχι γρήγορα -αλλά σίγουρα- τους νέους εξεγερμένους.

Ο ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ • ΚΡΙΤΙΚΗ • ΑΥΤΟ-ΚΡΙΤΙΚΗ • ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ • ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΣ

Να θάψουμε την αφέλεια στο παρελθόν.
Να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά. Ο καθένας να αγωνιστεί από τη θέση του.
Ο καθένας να αγωνιστεί με τον τρόπο του.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ "ΧΩΡΟ" ΚΑΙ ΤΟΠΟ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ.

«ΖΗΝΩΝ»

Εκδηλώσεις...

★ Σήμερα, Σάββατο 28 Σεπτέμβρη, το Ράδιο Κιβωτός πραγματοποιεί πάρτυ οικονομικής ενίσχυσης για την επανaleιτουργία του σταθμού. Στέκι στο Βιολογικό, 9μμ.

Από τη Δευτέρα 30 Σεπτέμβρη ως το Σάββατο 5 Οκτώβρη, η γνωστή εκπομπή του Ράδιο Ουτοπία "Τα Κουρέλια" διοργανώνει βιντεοπροβολές στη Βίλλα Βαρβάρα (Κρί-σπου 7,Θ εσσαλονίκη). Κάθε βράδυ, μετά τις 10.00, θα παρουσιάζονται δύο ταινίες, με ελεύθερη είσοδο. Το πρόγραμμα των βιντεοπροβολών είναι το ακόλουθο:

Δευτέρα 30/9	• THE LITTLE BIG MAN
	• INDIANS
Τρίτη 1/10	• STRAIGHT TO HELL
	• MYSTERY TRAIN
Τετάρτη 2/10	• HAIRSPRAY
	• Ο ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ ΤΩΝ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ
Πέμπτη 3/10	• QUADROPHENIA
	• RUMBLE FISH
Παρασκευή 4/10	• WARRIORS
	• CLOCKWORK ORANGE
Σάββατο 5/10	• SUBURBIA
	• DECLINE OF WESTERN CIVILIZATION

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΑΛΒΑΝΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ:

Αντίσταση στην τρομοκρατία

Το παρακάτω κείμενο γράφτηκε από Αλβανούς μετανάστες στα αλβανικά, με σκοπό να μοιραστεί σαν προκήρυξη σε Αλβανούς που ζουν και εργάζονται στην Ελλάδα. Είναι η αρχή μιας προσπάθειας για να δημιουργηθεί ένας πόλος συσπείρωσης για τους Αλβανούς μετανάστες για να μπορέσει να αναπτυχθεί η αντίσταση ενάντια στην τρομοκρατία, την οδική και την εκμετάλλευση που υφίστανται οι μετανάστες καθημερινά από το ελληνικό κεφάλαιο.

Η χοτζική δικτατορία όπου επιβλήθηκαν χρόνια, στηριζόμενη σε ένα κλίμα εκφοβισμού και διάχυτου τρόμου τυραννούσε τον αλβανικό λαό, κατέρρευσε πριν 6 χρόνια.

Οι Αλβανοί κατέκλυσαν την Ελλάδα ονειρευμένοι να βρουν στον καπιταλιστικό "παράδεισο" όσα επι δεκαετίες στερήθηκαν στην πατρίδα

τους. Ξεπερνώντας, όχι πάντα αναίμακτα τις όποιες δυσκολίες αυτής της "λαθραίας" μετανάστευσης βρίσκονταν και βρίσκονται αντιμέτωποι με την βαρβαρότητα του ελληνικού κράτους.

Ο φόβος του "σοσιαλιστικού καθεστώτος" αντικαταστάθηκε από τον φόβο μπροστά σε μια πιθανή απελαση με όλα τα παρεπόμενα της στην "χώρα της δημοκρατίας".

Η απροκάλυπτη βία, οι ταπεινώσεις και η στυγνή εκμετάλλευση αποτελούν την καθημερινότητα κάθε Αλβανού μετανάστη.

Οι επιχειρήσεις "σκουπιά" πραγματοποιούνται ανα τακτά χρονικά διαστήματα και η πρακτική τους θυμίζει πρακτικές φασιστικών μορφών οργάνωσης.

Αλλά και στην καλύτερη περίπτωση που ο Αλβανός μετανάστης δεν απελαθεί ή μέχρι να γίνει αυτό, τον περιμένει η ανεργία, τα μαύρα μερο-

κάματα και ο ρατσισμός που έντεχνα έχει εμφυτευθεί από το κράτος και τα ΜΜΕ στην πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνία.

Για μας είναι καθαρό πως η ελληνική εργοδοσία εξασφαλίζει τεράστια οικονομικά και πολιτικά οφέλη, από τη διατήρηση της μη νομιμοποίησης μας δεδομένου ότι ο λαθραίος μετανάστης είναι περισσότερο εύληπτος απ' τον καθένα σε κάθε είδους εκμετάλλευση.

Συνεπώς, είναι αυταπάτη να ελπίζουμε σε παραχωρήσεις δικαιωμάτων από το ελληνικό κράτος, χωρίς την δική μας αυτοοργάνωση και δράση.

Για τους ίδιους ακριβώς λόγους θεωρούμε πως το νεοσύστατο "Δημοκρατικό" Αλβανικό κράτος έχει συμφέρον από την διατήρηση της κατάστασης αυτής αφού έτσι εξασφαλίζει μια εργατική τάξη χειραγωγημένη και ελεγχόμενη, ένα εργατι-

κό δυναμικό διαπαιδαγωγημένο στους νόμους της ελεύθερης αγοράς να καταφύγει σε κάθε εντολή.

Γνωρίζουμε καλά πως οι όποιες συμφωνίες ανάμεσα στα δύο κράτη για δήθεν παραχωρήσεις δικαιωμάτων αποτελούν εμπαιγμό ή τάση για ακόμη περισσότερο έλεγχο με θύματα τους Αλβανούς μετανάστες.

Αποτελούμε ίσως του μεγαλύτερου αριθμού οικονομικών μεταναστών στην Ελλάδα, γεγονός που μας καθιστά εν δυνάμει πιο ισχυρούς και αποτελεσματικούς στις διεκδικήσεις μας. Θεωρούμε πως μόνο μέσα από μια πρακτική αγώνα και οργανωμένη δράση είναι δυνατόν να διεκδικήσουν αποτελεσματικά τα δικαιώματά μας, να καταχτύσουμε την ανθρωπότητα μας και να εμπνεύσουμε σεβασμό.

Στοχεύουμε πριν απ' όλα στην σφυριλάτηση σχέσεων αλληλεγγύης μεταξύ μας και ταυτόχρονα ανάπτυ-

ξη αλληλεγγύης μεταξύ μας και κοινών στόχων με τους Έλληνες εργάτες.

Γιατί η εργατική τάξη δεν έχει σύνορα.
Διεκδικούμε:

- Να σταματήσουν οι απελάσεις μεταναστών. Άμεση νομιμοποίηση όλων των Αλβανών και γενικότερα όλων των μεταναστών χωρίς προϋποθέσεις.

- Κατοχύρωση ίσων δικαιωμάτων στην εργασία την εκπαίδευση και γενικά τη ζωή, με τους Έλληνες εργάτες (Ασφάλιση, περίθαλψη, πρόσβαση σε σωματεία κλπ).

- Διαφύλαξη και διάδοση της αλβανικής γλώσσας και κουλτούρας με την δημιουργία σχολείων ιδιαίτερα για τα παιδιά μεταναστών που γεννιούνται και μεγαλώνουν στην Ελλάδα.

Αλβανοί Μετανάστες

Σχετικά με τα εκλογικά αποτελέσματα

Οι εκλογές πέρασαν χωρίς ο περισσότερος κόσμος να καταλάβει πως και γιατί έγιναν, για ποιο λόγο τόση φασαρία πριν τελειώσουν καλά καλά οι καλοκαιρινές διακοπές. Αυτοί που κυβερνούν και αποφασίζουν για τις τύχες του κόσμου όμως, ξέρουν πολύ καλά.

Ο εκλεκτός του κεφαλαίου, των Ευρωπαίων και Αμερικανών συμμάχων κατάφερε να βγει με μια σχετικά άνετη πλειοψηφία για να κυβερνήσει την Ελλάδα και να πάρει τα κατάλληλα μέτρα ώστε να επιτευ-

θεί το πρόγραμμα σύγκλισης με τους ταχύτερους και αποδοτικότερους ρυθμούς. Η Ελληνική αστική τάξη προμόδωσε την εκλογή Σημίτη γιατί ξέρε καλά ότι είναι ο μόνος που μπορεί να πάρει τα μέτρα που απαιτούνται που θα 'ναι σαφώς ενάντια στα συμφέροντα της κοινωνίας με τους όσο το δυνατόν λιγότε-

ρους τριγμούς. Το σημερινό ΠΑ.ΣΟ.Κ. με το ψευτοκοινωνικό προφίλ που το διακρίνει θεωρείται ο καταλληλότερος διαχειριστής του συστήματος και της πορείας προς την ενοποίηση. Το κεφάλαιο ελπίζει ότι κι αν δεν καταφέρει ακόμα το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να εκμηδενίσει τις κοινωνι-

κές αντιστάσεις τουλάχιστον θα τις περιορίσει στο ελάχιστο.

Η παραδοσιακή δεξιά από την άλλη έχασε τον προσανατολισμό της αφού είχε να αντιμετωπίσει ένα στην ουσία νεοφιλελεύθερο πρόγραμμα από την μεριά του ΠΑ.ΣΟ.Κ. παράλληλα με κάποιες κορώνες περί κεντροαριστεράς και κοινωνικού κράτους που απευθύνονταν στα πιο λαϊκά στρώματα. Έφτασε η ΝΔ να έχει υπαρξιακό πρόβλημα αφού είχε να αντιμετωπίσει ένα εκσυγχρονισμένο, φιλελεύθερο, δεξιό ΠΑ.ΣΟ.Κ. όπου η

ντριά στην κοινωνία οι εκλογές πάντα έμπαιναν σε δεύτερη μοίρα αφού η ίδια η κοινωνία έπαιρνε τις τύχες στα χέρια της και περιφρονούσε τα κοινοβούλια και τα κόμματα. Σε περιόδους ύφεσης όμως, όπως η σημερινή όπου απουσιάζει το επαναστατικό πρόταγμα, αποκωδικοποιώντας το εκλογικό αποτέλεσμα μπορούν να βγουν κάποια συμπεράσματα. Στις εκλογές αυτές εκφράστηκε μια κοινωνική δυσαρέσκεια που ακόμη όμως είναι εγκλωβισμένη και ελεγχόμενη μέσα στην εκλογική διαδικασία. Μια δυσαρέσκεια που αν μετατραπεί σε συνειδητή οργή θα εκφραστεί πλέον στους δρόμους και καμία εκλογική διαδικασία δεν θα μπορεί να την εκφράσει.

Είναι ελπιδοφόρο ότι τα εθνικιστικά και σοβινιστικά κηρύγματα δεν βρήκαν απήχηση στους ψηφοφόρους. Ο Σαμαράς που πρόβαλε τον εθνικισμό και την πολεμοκαπηλία σαν τις κύριες αιχμές του προεκλογικού του αγώνα δεν κατάφερε να πιάσει τόπο στην Ελληνική κοινωνία και έμεινε έξω από το κοινοβούλιο. Η διαμαρτυρία και η απογοήτευση εκφράστηκαν είτε με το άκυρο και την αποχή είτε με την ψήφο στα μικρά κόμματα (Τσοβόλας, ΚΚΕ, Συνασπισμός), όχι γιατί ο κόσμος περιμένει και τίποτα από όλους αυτούς αλλά γιατί βρίσκεται σε αδιέξοδο και δεν βλέπει μπροστά του κάποια διαφορετική προοπτική.

Αυτό που είναι φανερό τελικά είναι η απουσία ενός επαναστατικού προστάγματος για το σήμερα όπου κυριαρχεί η απογοήτευση οι ατομικές λύσεις, η παραίτηση, η απουσία της ελπίδας ότι κάτι μπορεί να αλλάξει.

Η μόνη ελπίδα σήμερα είναι η ανάπτυξη ενός κινήματος που θα ξαναφέρει στο προσκήνιο το πρόταγμα της επαναστατικής αλλαγής που θα ξαναγεννήσει στον κόσμο την διάθεση για αντίσταση θα εμπνεύσει τον αγώνα για κοινωνική απελευθέρωση.

Η πραγματική δυναμική της κοινωνίας σχεδόν ποτέ δεν καταγράφτηκε μέσα από την εκλογική διαδικασία. Ίσα- ίσα που στις 1 λόδους όπου εμφανιζόταν ένα δυναμικό κί-

λέξη σοσιαλισμός δεν έχει μείνει παρά μόνο στην ονομασία του κόμματος. Ο σύνδεσμος των βιομηχάνων βγήκε την επομένη των εκλογών και κάλεσε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να πάρει άμεσα μέτρα για την ανόρθωση της οικονομίας (ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, αλλαγή των εργασιακών σχέσεων), εκβιάζοντας ότι αν αυτό δεν γίνει σύντομα, θα αποσύρει την στήριξη του στην κυβέρνηση Σημίτη.

Από την άλλη μεριά η κυβέρνηση αμέσως μετά τις εκλογές κάνει αριστερό άνοιγμα με σαφείς στόχους. Να βρει συμμάχους από τα αριστερά μέσα στο κοινοβούλιο για τα αντικοινωνικά μέτρα που προτίθεται να πάρει. Αν καταφέρει να περιορίσει τις αντιθέσεις μέσα στο κοινοβούλιο και να αποσπάσει την απαιτούμενη συναίνεση, θα 'ναι πιο εύκολο να προλάβει και να χειραγωγήσει της ενδεχόμενες κοινωνικές αντιστάσεις με τους γνωστούς μηχανισμούς που διαθέτει η εξουσία.

Η πραγματική δυναμική της κοινωνίας σχεδόν ποτέ δεν καταγράφτηκε μέσα από την εκλογική διαδικασία. Ίσα- ίσα που στις 1 λόδους όπου εμφανιζόταν ένα δυναμικό κί-

Περί σταλινισμού

Είναι γνωστή η αντιπαράθεση των αναρχικών με τις αντιλήψεις και τις πρακτικές του περιοδικού Άρδην. Ο εθνικισμός είτε δεξιάς είτε αριστεράς είναι βαθύτατα αντιδραστικός. Μια ιδεολογία μίσους και δαχνοσίας. Το πολιτικό ναύαγιο του Καραμπελιά και των συντρόφων του θα προκαλούσε απλώς οίκτο, αν δεν εντασσόταν μέσα σ' ένα γενικότερο κλίμα πολεμοκαπηλίας και εθνικιστικού παροξυσμού που είναι εξαιρετικά επικίνδυνο για την κοινωνία.

Ο ρόλος του Άρδην έχει καταγγελθεί επανειλημμένα και μέσα από τις στήλες της Άλφα. Το γεγονός όμως αυτό δεν σημαίνει ότι η συγκεκριμένη πολιτική ομάδα είναι πράκτορες της Κ.Υ.Π. Αποδείξεις για κάτι τέτοιο δεν υπάρχουν ούτε έχει λεχθεί ποτέ κάτι σχετικό. Επομένως το σύνθημα

"Άρδην = Κ.Υ.Π." που γράφτηκε στην προθήκη του "εναλλακτικού βιβλιοπωλείου" είναι απαράδεκτο. Κι αυτό γιατί εντάσσει στην πολιτική αντιπαράθεση με τους εθνικιστές πρακτικές που δεν ανήκουν στους αναρχικούς αλλά στους τεχνικούς της εξουσίας: το ψέμα και τη συκοφαντία.

Επιχειρήματα και αρκετά έχουμε και ισχυρά είναι. Για το σύνθημα "Καραμπελιάς από αρχηγός της αναρχίας, βασιλιάς της μαλακίας" το μόνο που μπορεί να πει κανείς ότι αυτός που το έγραψε βρίσκεται σε καθεστώς σύγχυσης. Οι αναρχικοί ούτε αρχηγούς έχουν, ούτε ο Καραμπελιάς έχει υπάρξει ποτέ αναρχικός. Όσο για τα μπινελίκια, δεν βλέπω ποια είναι η χρησιμότητά τους.

Γ.Α.

Λευτεριά στο Θεόδωρο Οικονόμου

Από τον περασμένο Μάρτιο βρίσκεται στην φυλακή ο Θεόδωρος Οικονόμου, για την συμμετοχή του στην κατάληψη του πολυτεχνείου '95. Είναι ένας από τους 7 συντρόφους που είχαν καταδικαστεί απ' το αυτόφωρο σε 40 μήνες χωρίς αναστολή.

Η δικαστική εξουσία γνωρίζοντας το παρελθόν του, τού έδειξε όλη την εκδοτική της μανία, όπως σε όλους άλλωστε τους συλληφθέντες του πολυτεχνείου αλλά εδώ πρόκειται για μια ιδιαίτερη περίπτωση.

Ο Θεόδωρος Οικονόμου βρίσκεται ένα μόλις χρόνο ελεύθερος μετά από 8 περίπου χρόνια φυλάκισης. Δεν είχε καμιά σχέση με τον χώρο. Ήταν αυτό που λέμε "ποινικός" και ο χαρακτηρισμός αυτός δεν μπαίνει διαχωριστικά.

Ο Οικονόμου όμως δεν έχασε ούτε τη μνήμη του ούτε την αξιοπρέπεια του ούτε και κυρίως την αλληλεγγύη που διακρίνει αρκετούς από τους διωκόμενους και πρώην ή νυν φυλακισμένους για "ποινικά" αδικήματα.

Όταν ξέσπασε η εξέγερση του κορυδαλλού ο Οικονόμου βρέθηκε απ' την πρώτη στιγμή εκεί που εκδηλώθηκε άμεσα και έμπρακτα η αλληλεγγύη, χωρίς δάκρυα και ειδικούς, στο πολυτεχνείο τον Νοέμβρη του '95. Και δεν ήρθε τυχοδιωκτικά. Παρόλο που δεν είχε καμιά ιδιαίτερη σύνδεση έμεινε μέχρι το πρωί και συνελήφθηκε μαζί μας παρόλο που ήξερε ότι μπορεί να του κοστίσει ακριβά δηλ. μια ενδεχόμενη νέα φυλάκιση του.

Ο Οικονόμου είναι ήδη 7 μήνες περίπου φυλακή έχοντας εκτίσει ένα υπόλογο φυλάκισης που εκκρεμούσε.

Ξέραμε απ' την αρχή της καταδίκης των 7 χωρίς αναστολή ότι με τον Οικονόμου είναι πολύ πιθανό να μην μάθουμε καν για τη σύλληψή του. Κι έτσι έγινε. Η εξουσία έχοντας την τακτική της σιωπηλής εκδίκησης και ατομικής εξόντωσης, ενεργοποιεί το ένταλμα και τον φυλακίζει θεωρώντας τον αδύναμο να αντισταθεί.

Η έμπρακτη αλληλεγγύη μας στον Οικονόμου σήμερα έχει έναν καιρίο και καταλυτικό χαρακτήρα.

Ο Οικονόμου δεν είναι μόνος του.

Γ.Κ.

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 64

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfaparc@compulink.gr
ΠΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31869
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Τ.Α.

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

και της εφημερίδας ολόκληρης, να αποτυπώσουμε τη σουρεαλιστική φυσιογνωμία της αξιοθαύμαστης αυτής οργάνωσης. Θα μεταφέρουμε όμως ένα απόσπασμα του κειμένου με το οποίο ο Δημήτρης Λιθοξόου επιχειρεί να εξηγήσει την εκλογική συνεργασία της ΟΑΚΚΕ με τη σλαβομακεδονική οργάνωση "Ουράνιο Τόξο" (και πάλι από την Εποχή #355). Για όσους δεν γνωρίζουν (και πιθανώς πολύ καλά κάνουν), ο κύριος Λιθοξόου φιγουράρει τα τελευταία χρόνια ως οξυδερκής θεωρητικός της ανατρεπτικής αριστεράς και ειδικός επί των εθνικών θεμάτων. Θαυμάστε λοιπόν βαθύτητα σκέψης και μεστότητα επιχειρημάτων: "...το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ προχώρησε σε μια πολιτική απόφαση, ιστορικού χαρακτήρα όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για όλη τη Βαλκανική και την Ανατολική Μεσόγειο. Οι εθνικά καταπιεσμένοι υψώθηκαν σε αυθεντικά διεθνιστική πρωτοπορία και μαζί με την ΟΑΚΚΕ, τη μόνη πραγματικά διεθνιστική κομμουνιστική οργάνωση που αναδείχθηκε τα τελευταία χρόνια στη χώρα, υπέγραψαν μια πολιτική συμφωνία έξι θέσεων και συγκρότησαν ένα δημοκρατικό μέτωπο".

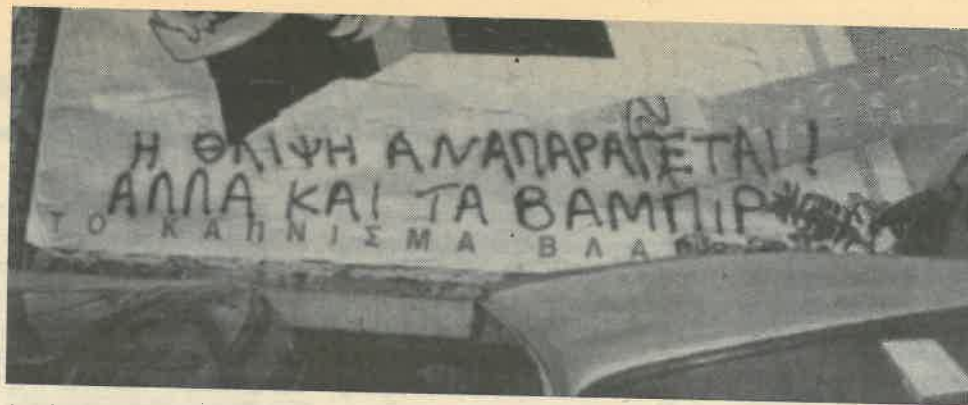
Μία από τις έξι θέσεις της διεθνιστικής πρωτοπορίας αυτού του δημοκρατικού μετώπου είναι και η ακόλουθη:

"Υπερασπίζεται την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας και τη συμμετοχή της στην Ευρωπαϊκή Ένωση, επειδή στις δοσμένες παγκόσμιες και τοπικές συνθήκες αυτή δημιουργεί τις ευνοϊκότερες προϋποθέσεις για την πολιτική δημοκρατία στη χώρα".

Και από το "δημοκρατικό μέτωπο", η ύπαρξη του οποίου, μην το ξεχνάμε, έχει "ιστορικό χαρακτήρα όχι μόνο για την Ελλάδα αλλά και για όλη τη Βαλκανική και την Ανατολική Μεσόγειο" ως περάσουμε στον εκλογικό σχηματισμό που «χωρίς υπερβίαιες και πομπώδεις αυταρέσκειες ή απογειώσεις από την πραγματικότητα, συμβολίζει το δικαίωμα να ατενίζει κανείς με χαμόγελο αισιοδοξίας το μέλλον. Που εξασφαλίζει και το μικρό "καταχθόνιο" χαμόγελο, την ώρα της εξόδου από το εκλογικό τμήμα. Την ώρα της ηθικής ικανοποίησης και της πεποίθησης πως...ήσουν ο εαυτός σου!». Αναφερόμαστε στη "Μαχόμενη Αριστερά", που περιγράφεται με τον παραπάνω τρόπο από κάποιον Διονύση Ελευθεράτο στο "ΠΡΙΝ" της 15ης Σεπτεμβρίου 1996.

Η Μαχόμενη Αριστερά σχηματίστηκε πριν από 3 χρόνια ως εκλογική συνεργασία των ΝΑΡ, ΜΑΚΚΕ, ΕΚΚ και ΕΚΚΕ. Τα τρία τελευταία αποκόμματα, θλιβερά απομεινάρια της μεταπολίτευσης, δεν αξίζουν ιδιαίτερη αναφορά (εκτός ίσως από τη θαυμαστή ικανότητα εφοδιασμού της κυριαρχίας με μεγάλα και μεσαία στελέχη και διαφόρων ειδών τσαρλατάνους που έχει επιδείξει το -παλιό- ΕΚΚΕ). Είναι προφανές ότι ο βασικός κορμός της Μαχόμενης Αριστεράς είναι το ΝΑΡ. Αυτό το κόμμα σχηματίστηκε πριν από 6 χρόνια, όταν μεγάλο τμήμα της ΚΝΕ, που διαφωνούσε με τη συμμετοχή του Συνασπισμού στην κυβέρνηση Τζαννετάκη, αποσχίστηκε από την οργάνωση. Μαζί με την τότε ΚΝΕ-Γράψα τάχθηκαν και αρκετά κορυφαία στελέχη του ΚΚΕ, με πιο γνωστή την περίπτωση του περίφημου Κάππου, που έναν χρόνο πριν "δεν μπορούσε να πάρει θέση για τη σφαγή στην Τιεν-Αν-Μεν, επειδή το ΚΚΕ δεν είχε κομματική οργάνωση στο Πεκίνο"!!!

Το σταλινοθερμένο ΝΑΡ κατάφερε να επιβιώσει τα επόμενα χρόνια χάρη στο μισθό του τότε ευρωβουλευτή Δεσούλλα, αλλά κυρίως χάρη στα δεκάδες εκατομμύρια των επιχορηγήσεων για την εκλογική συμμετοχή. Αυτά τα τεράστια ποσά επέτρεψαν τη συνέχιση της έκδοσης του ΠΡΙΝ, που προσέδιδε κύρος σε μια ανύπαρκτη κατά τα άλλα οργάνωση, που είχε παρουσία μόνο σε κάποιους εργασιακούς χώρους (χάρη στη συμμετοχή στο ΝΑΡ παλιών συνδικαλιστών του ΚΚΕ) και στα πανεπιστήμια. Η πολιτική ισχύς του εκδιδόμενου χάρη στην κρατική επιχορήγηση ΠΡΙΝ, έδωσε τη δυνατότητα στο ΝΑΡ να παίξει κεντρικό ρόλο στο φοιτητικό χώρο, προσπαθώντας, και σε μεγάλο βαθμό καταφέροντας, να καπελώσει τα ΕΑΑΚ. Ταυτόχρονα, οι βαρύνουσες αναλύσεις των "βαρβάρων θεωρητικών" του (Δελαστίκ, Ελαφρός, Μπιτσάκης, Παπακωνσταντίνου) στο ΠΡΙΝ, έδιναν μια αίσθηση "θεωρητικής συγκρότησης" και "ανατρεπτικού λόγου" που επιρρέαζαν αρκετούς, καλοπροαίρετους κατά τα άλλα, φοιτητές και, ελάχιστους, είναι η αλήθεια, εργαζόμενους.

Αν γίνεται τόσο εκτεταμένη αναφορά στο ΝΑΡ, είναι γιατί από όλα τα αποκόμματα της άκρας αριστεράς αυτό είναι που συγκεντρώνει τους πραγματικά συνειδητούς και επαγγελματίες απεργούς.

Ας δούμε λοιπόν πως οι φτιασιδωμένες νεοσταλινικές διανοούμενες πόρνες του ΝΑΡ δικαιολόγησαν την κάθοδο στις εκλογές και πως αντιλαμβάνονται τη συγκρότηση και τους στόχους του "ανατρεπτικού πόλου" που ευαγγελίζονται.

"Για το πέρασμα στην ανατρεπτική αριστερά χρειάζεται συνειδητή πολιτική δράση. Η εκλογική κάθοδος της Μαχόμενης Αριστεράς αποσκοπεί και σε αυτόν τον στόχο -μέσα από μια διαδικασία άμεσα κατανοητή και οικεία στις μάζες αυτές να αποκαταστήσει μια ίνα δεσμού μαζί τους" (Γ. Δελαστίκ, ΠΡΙΝ, 19 Σεπτέμβρη 1996).

Νά' τε πάλι οι μάζες, να 'τοι και οι κάτοχοι της συνειδητής πολιτικής δράσης. Αφού λοιπόν η άμεσα κατανοητή και οικεία στις μάζες διαδικασία είναι οι εκλογές, έρχεται ο καθοδηγητής συγγνώμη, ο κύριος Δελαστίκ, για να αναπτύξει τη συνειδητή πολιτική τους δράση και να τις βοηθήσει να περάσουν στην ανατρεπτική αριστερά. Εξάλλου, οι συνθήκες είναι οι πλέον κατάλληλες: "το συνολικό δεξιό κλίμα δημιουργεί αγανάκτηση και ενεργοποιεί, τουλάχιστον εκλογικά, ένα τμήμα του αδρανούς κόσμου που πρόσκειται στη ριζοσπαστική αριστερά ή βρίσκεται στις παρυφές της, αυξάνοντας τους δυόμισι ψηφοφόρους της Μαχόμενης Αριστεράς" (Γ. Δελαστίκ, ΠΡΙΝ, 8 Σεπτέμβρη 1996).

Τί είναι όμως η Μαχόμενη Αριστερά; Την εξήγηση αναλαμβάνει να μας δώσει ο Ευτύχης Μπιτσάκης, στο ίδιο φύλλο του ΠΡΙΝ. "Ποιά είναι η καταγωγή των κινήσεων και των ομάδων που συγκρότησαν αυτό το εκλογικό σχήμα; Όλες τους, είναι προϊόντα της κρίσης του ελληνικού και -έμμεσα- του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος (...). Ειδικά το Νέο Αριστερο Ρεύμα συγκροτήθηκε από αγωνιστές που αντιτάχθηκαν στην ατιμία του 1989 και συνολικότερα στο πλέγμα σεκταρισμού-οппορτουνισμού που διαιωνίζει την κρίση του ΚΚΕ" (π.σ. λίγο νωρίτερα, στο ίδιο άρθρο, ο συγγραφέας που δεν ξεχνά τις προτιμήσεις του, διαπιστώνει με θλίψη ότι "το ΚΚΕ έχει εγκλωβιστεί το μεγαλύτερο μέρος των αγωνιστών που δεν πήγαν στα σπύτια τους μετά το 1989 και το 1991"). "Ο χώρος της Μαχόμενης Αριστεράς είναι ο μόνος που προσπαθήσε να δει κριτικά τη μαρξιστική θεωρητική παράδοση και να εξηγήσει την κατάρρευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και να ανιχνεύσει τις δυνατότητες που κυφορούνται στην παρούσα φάση του πολυεθνικού καπιταλισμού". Τι λε ρε παιδί μου, τα προϊόντα της κρίσης του ελληνικού και παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος είναι οι μόνιμοι που προσπαθήσαν να δουν κριτικά τη μαρξιστική θεωρητική παράδοση και να εξηγήσουν την κατάρρευση του σοσιαλιστικού στρατοπέδου!!!

Η γελοιότητα συνεχίζεται, καθώς στο επόμενο φύλλο του ΠΡΙΝ ο εν λόγω φοβερός θεωρητικός-αναλυτής, στο κείμενό του με τίτλο "Ανασυγκροτώντας την Ελπίδα", όπου "βλέπει κριτικά τη μαρξιστική θεωρητική παράδοση" με το να μας διαβεβαιώνει επανειλημμένα πως "ο μαρ-

ξισμός δεν είναι οικονομισμός", μας εξηγεί και "μία από τις αιτίες της κατάρρευσης του σοσιαλιστικού στρατοπέδου". Αυτούσια τα λόγια του κυρίου Μπιτσάκη: "Σοσιαλιστική ανοικοδόμηση δεν σημαίνει, πριν απ' όλα, αντιγραφή των κεφαλαιοκρατικών προτύπων ανάπτυξης. Τα εργοστάσια-τέρατα και οι πόλεις-τέρατα του καπιταλισμού αποτελούν νεκροταφεία της δημοκρατίας και του θετικού περιεχομένου της καθημερινής ζωής των ανθρώπων". Κι εμείς που νομίζαμε ότι οι ναύτες της Κρονστανδής θάφτηκαν στα παγωμένα νερά της Βαλτικής και οι αντιφρονούντες στα γκούλαγκ και τη Σιβηρία... Προφανώς οι αναρχικοί της Ουκρανίας εξοντώθηκαν από τις πόλεις-τέρατα που αφανίζουν το θετικό περιεχόμενο της καθημερινής ζωής των ανθρώπων!!! Ο εξαίρετος όμως αυτός θεωρητικός της μαρξιστικής σχολής "Αλλά λόγια ν' αγαπιόμαστε", προχωρά και σε μια "ανίχνευση των δυνατοτήτων που κυφορούνται στην παρούσα φάση του πολυεθνικού καπιταλισμού", από αυτές που, πράγματι, μόνο ο χώρος της Μαχόμενης Αριστεράς έχει παράγει. "Σήμερα είναι περισσότερο ώριμη από ποτέ η αντίθεση φτώχειας και πλούτου, αντικειμενικών δυνατοτήτων της ανθρωπότητας και μαζικής, υλικής και πολιτισμικής εξασθίωσης. Η αντίθεση αυτή δημιουργεί τις αντικειμενικές προϋποθέσεις της σοσιαλιστικής επανάστασης και μιας κοινωνίας όπου βαθμιαία θα απονευρωθεί το κράτος, θα εκλείψει η κρατική βία και η πολιτική δεν θα έχει λόγο ύπαρξης". Εδώ πια του έχει ξεφύγει τελείως! Ίσως επειδή αυτό το απόσπασμα βρίσκεται στο τέλος του κειμένου, μέσα από τον κύριο Μπιτσάκη αναδύεται η ονειρώξη ενός Λένιν του 1917 που μας υπόσχεται μια σοσιαλιστική επανάσταση, μετά την οποία το κράτος και η κρατική βία θα απονευρωθούν βαθμιαία! Μαζέψτε τον! Θα βγάλει όλες τις μύχιες σκέψεις σας στη φόρα!

Ας προχωρήσουμε όμως. Ο χώρος της Μαχόμενης Αριστεράς, βασισμένος στο θεωρητικό υπόβαθρο όπου ευδοκίμουν αριστουργήματα σαν τα παραπάνω, δημόσιοποιεί στο ΠΡΙΝ (8 Σεπτέμβρη 1996) την εκλογική του διακήρυξη, όπου διαβάζουμε πως -με την καταστροφική στή των ιδεών της Οκτωβριανής Επανάστασης, των προλεταριακών επαναστάσεων από την Κίνα μέχρι την Κούβα και το Βιετνάμ, προσπαθούν να μας πείσουν για το "μονόδρομο" και το αναπόδραστο της καπιταλιστικής βαρβαρότητας-. Πιο κάτω, η Μαχόμενη Αριστερά μας λέει πως "έναντι στον ιμπεριαλισμό, τον εθνικισμό και τον πόλεμο", πρέπει να υπάρξει "Αγώνας ενάντια στην πολεμική απειλή. Όχι στη βίαιη αλλαγή των συνόρων για τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού και του εθνικισμού". Και εμείς που νομίζαμε ότι το διεθνιστικό πρόταγμα ήταν η κατάργηση των συνόρων... Μετά από μια σειρά γενικόλογων διακηρύξεων, πληροφορούμαστε πως η πρωτοβουλία της συγκρότησης της Μαχόμενης Αριστεράς "θέτει με επιτακτικό τρόπο την ανάγκη κάλυψης του αριστερού κενού που έχει δημιουργήσει ο εκφυλισμός της συμβιβασμένης και καθεστωτικής Αριστεράς, μέσα από τη δημιουργία ενός πραγματικά αριστερού πόλου". Η δημιουργία αυτού του πόλου φαίνεται πως αποτελεί κεντρικό στόχο της Μαχόμενης Αριστεράς.

Πράγματι, το επόμενο φύλλο του ΠΡΙΝ έχει κύριο τίτλο "Η Μαχόμενη Αριστερά πόλος ανατροπής". Αυτό υποστηρίζει, στο ίδιο φύλλο, και ο πρώην γ. γραμματέας της ΚΝΕ Γ. Γράψας: "Επίσης, άμεσα, αποτελεί το ψηφοδέλτιο της Μαχόμενης Αριστεράς και η μετεκλογική της αναγκαία δραστηριότητα ένα ορατό σημείο όπου μπορούν να συγκεντρωθούν όλες οι δυνάμεις της ριζοσπαστικής Αριστεράς". Το ίδιο υποστηρίζει στο αμέσως επόμενο φύλλο και ο πρώην ευρωβουλευτής Δ. Δεσούλλας: "Στην πολιτική βαρβαρότητα που ζούμε μας λείπει ένα πολιτικό αντίβαρο, ένας πόλος αναφοράς των εργατικών συμφερόντων και της τάσης της κοινωνικής ανατροπής".

Τί θα είναι όμως αυτός ο "πόλος", τι θα επιδιώκει; Την απορία μας λύνει, στο ίδιο φύλλο του ΠΡΙΝ, ο περίφημος Πέτρος Παπακωνσταντίνου, γνωστός για τη προβοκατορολογία του μετά το Πολυτεχνείο του '95. Βεβαίως πρόκειται για ένα κείμενο με προσωπική υπογραφή, όπως και τα αντίστοιχα για το Πολυτεχνείο, επόμενως θα μπορούσε να υπάρξει το επιχείρημα ότι απηχεί απλώς προσωπικές του απόψεις. Είναι όμως σαφές πως αυτές οι απόψεις, το λιγότερο, εντάσσονται στο πλαίσιο των προβληματισμών αυτού του πολιτικού χώρου. Ας δούμε λοιπόν τι λέει ο "φίλος" μας: "Για να το περιγράψουμε κάπως χειροπιαστά (ή σχηματικά) τα είναι το αναπόφευκτο τμήμα) θα λέγαμε ότι ο άμεσος πολιτικός στόχος της ριζοσπαστικής αριστεράς, με χρονικό ορίζοντα δύο-τριών χρόνων (παράπλευρα δεν βλέπουμε να κρατάει η οποία κυβέρνηση) θα πρέπει να είναι: η συγκρότηση ενός πολιτικού μετώπου-τρίτου πόλου στον αριστερό χώρο, με ενεργητικό ρόλο σε όλα τα μεγάλα κοινωνικά μέτωπα, με προγραμματική-ιδεολογική ακτινοβολία, με καθημερινή αγωνιστική παρουσία στην πολιτική ζωή και με σχετικά μαζικό εκλογικό αντίκρουσμα της τάξης του 2%.

Ένας τέτοιος φιλόδοξος -αχαλίνωτα φιλόδοξος, θα καγχάσουν πολλοί- πολιτικός στόχος είναι κατά τη γνώμη μας απολύτως ρεαλιστικός με ορισμένες προϋποθέσεις, όπως:

-Η προβολή ενός πολιτικού προγράμματος απελευθερωτικής πνοής με πυρήνα την κομμουνιστική χειραφέτηση αλλά και με χειροπιαστά "προκλητικά" συνθήματα ικανά να αγγίζουν άμεσα τα πιο πρωτοποριακά εργατικά στρώματα (πχ πέντε ώρες δουλειά με πλήρεις αποδοχές, δωρεάν συγκοινωνίες και μηδενική φορολογία για τους μισθωτούς, δώδεκα μήνες θητεία και μείωση στο μισό των στρατιωτικών δαπανών με παράλληλο εξοπλισμό του λαού, μισθό ειδικευμένου εργάτη και ανακλιτήριτα των βουλευτών κι όλων όσων κατέχουν δημόσια αξιώματα, κοινωνικοποίηση βασικών βιομηχανιών και πριν απ' όλα των ΜΜΕ, ελεύθερη εισαγωγή στα ΑΕΙ κ.α.).

-Η αποφασιστική πολιτική διεύρυνση της Μαχόμενης Αριστεράς. Η Νέα Αριστερά του αύριο χρειάζεται όλες τις αντικαπιταλιστικές δυνάμεις, όχι σε μια μικρογραφία-κακέκτυπο του αλήστου μνήμης "μεγάλου Συνασπισμού" αλλά σε μια ενότητα αλληλεγγύης και σύνθεσης: χρειάζεται και την ιστορική αισιοδοξία του παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος και το δημοκρατικό αντιγραφειοκρατικό φορτίο του ευρωκομμουνισμού και τον μαχητικό αντιιμπεριαλισμό του μαοϊσμού και τον επαναστατικό διεθνισμό του τροτσκισμού και τη λαϊκή "γείωση" του αριστερού σοσιαλιστικού κινήματος και την ελευθεριακή, αυτοδιαχειριστική "πινελιά" του πολιτικού αναρχισμού.

Αγαπητέ Πέτρο, με όσες ελευθεριακές πινελιές και αν προσπαθήσετε να σκεπάσετε τα νεοσταλινικά σας περιπτώματα, αυτά θα αποκαλύπτονται πάντοτε από την μπόχα...

Υ.Γ. 1 Δυστυχώς δεν μπορέσαμε να παρουσιάσουμε δείγμα γραφής του άλλου μεγάλου αναλυτή του ΠΡΙΝ, του Γιάννη Ελαφρού, γιατί η συμβολή του στην επεξεργασία της επαναστατικής θεωρίας στα προεκλογικά φύλλα της εφημερίδας περιορίστηκε σε ευθύβολες ερωτήσεις στις συνελεύσεις των Γράψα-Δεσούλλα και σε μια μεσοτή ανάλυση που κατανάλωσε μια ολόκληρη σελίδα εφημερίδας για να αποδείξει ότι... ο Συνασπισμός είναι απών στους αγώνες. Υ.Γ. 2 Το γράψιμο αυτού του κειμένου ξεκίνησε με διάθεση να καταδειχθούν μερικά σημεία, κυρίως όμως για να σπάσουμε πλάκα. Τέλος, όταν καταπιάναμε με σταλινικούς αισθάνεσαι μια διάθεση (τουλάχιστον) να πλύνεις τα χέρια σου...

ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑΣ

Νέος χώρος ελευθερίας

Από τα τέλη του προηγούμενου μήνα, λειτουργεί αυτόνομο στέκι στην Πτολεμαΐδα. Η πρώτη δημόσια εμφάνιση του στεκιού ήταν μια επιτυχημένη συναυλία. Στη συνέχεια παραθέτουμε την πρώτη πολιτική παρέμβαση του στεκιού, ένα αντιεκλογικό κείμενο, το οποίο, παρόλο που έχουμε περάσει στην μετεκλογική περίοδο, θεωρούμε σημαντικό να δημοσιεύσουμε. Εξάλλου, ο λόγος για την άμεση δημοκρατία δεν είναι προεκλογικός...

Ανοιχτή επιστολή σε ψηφοφόρο

Η εκλογική αναμέτρηση της 22 του Σεπτέμβρη πλησιάζει. Για μια ακόμη φορά θα κληθείς να δηλώσεις την παραίτησή σου από το δικαίωμα να έχεις άποψη για τη ζωή σου. Για μια ακόμη φορά θα κληθείς να δηλώσεις την υποτέλειά σου στους πολιτικούς, δίνοντάς τους το δικαίωμα να έχουν αυτοί άποψη για τη ζωή σου. Θα σε πείσουν και πάλι να συμμετάσχεις στο εκλογικό τους παιχνίδι που είναι έτσι κανονισμένο ώστε κερδισμένοι είναι πάντοτε αυτοί. Σε περιμένουν να κουνήσεις το πλαστικό τους σημαϊάκι και να ακούσεις τον ξύλινο λόγο τους σαν να είσαι ικανός να κάνεις μόνο αυτό. Γνωρίζουμε όλοι ότι είναι οδυνηρό για σένα να ανακαλύπτεις την επόμενη των εκλογών το ίδιο πολιτικό σκηνικό, τις ίδιες πολιτικές φυσιολογίες, τα ίδια πολιτικά προγράμματα. Πλησιάζουμε λοιπόν προς τις εκλογές και οι διάφοροι πολιτικάντηδες θα σε ξαναθυμηθούν, θα σε ξαναυμνήσουν, θα σε θέσουν πάλι ως "κυρίαρχο λαό", ως πρωτοπορία για μια νέα Ελλάδα, δεξιοί-πιο δεξιοί, αριστεροί-πιο αριστεροί, "σωτήρες", θα αρχίσουν τις παροχές ή τις υποσχέσεις για μια καλύτερη ζωή, για ένα καλύτερο μέλλον. Και εσύ για μια ακόμη φορά ως παθητικός θεατής θα ενθουσιάζεσαι, θα χειροκροτείς, θα ζητωκραυγάζεις και προδομένος θα περιμένεις τις επόμενες εκλογές για να ξαναβγεις στο προσκήνιο και να ξαναγίνεις κυρίαρχος για λίγες ώρες. Το έργο το έχουμε δει πολλές φορές, σου στήνουν χιλιάδες μεγάφωνα, πολύχρωμα συνθήματα, κρύβοντάς σου επιδέξια την αλήθεια του εξευτελισμού της ζωής σου. Σε θέλουν άβουλο και παθητικό για να σου αποδείξουν την ανικανότητά σου να διευθύνεις και να έχεις λόγο για την ζωή σου. Προσπαθούν να σε πείσουν ότι οι εκλογές είναι στοιχείο της δημοκρατίας και ο κοινοβουλευτισμός το καλύτερο δυνατό πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης.

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΡΝΗΣΗ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ ΣΤΗΝ ΚΟΖΑΝΗ

Για ένα αντιμιλιταριστικό κίνημα...

Το κείμενο που ακολουθεί αποτελεί την εισήγηση του αυτοδιαχειριζόμενου στεκιού Κοζάνης στο διήμερο αντιμιλιταριστικών εκδηλώσεων που διοργάνωσε πριν δύο εβδομάδες.

"Αυτοί που βρίσκονται ψηλά λένε: Πόλεμος και ειρήνη είναι δύο πράγματα ολόετα διαφορετικά. Όμως η ειρήνη τους κι ο πόλεμός τους μοιάζουν όπως ο άνεμος κι η θύελλα. Ο πόλεμος γεννιέται από την ειρήνη τους καθώς ο γιος από τη μάνα. Έχει τα δικά της απαίσια χαρακτηριστικά".

Μπέρτολτ Μπρεχτ

Στο παραπάνω απόσπασμα περικλείονται πολλοί από τους λόγους που μας οδηγούν στην άρνηση αυτού του βάρβαρου μηχανισμού που λέγεται στρατός. Μια σύντομη αναδρομή στο παρελθόν αναδεικνύει εύκολα τον πραγματικό ρόλο του στρατού, ο οποίος πάντα υπήρξε αντίθετος στα δικαιώματα και τις ελευθερίες του ανθρώπου. Πιστεύουμε ότι μια μακρύτερη ανάλυση του στρατού ως μηχανισμού θα βοηθούσε τη διαδικασία της συζήτησης. Εύκολα μπορούμε να διαπιστώσουμε τον πραγματικό ρόλο του στρατού, αν αναλογιστούμε ότι πρόκειται για το σημαντικότερο όπλο στα χέρια των αφεντικών με το οποίο υπερασπίζονται τα συμφέροντά τους, είτε αντιμετώπιζοντας των εξωτερικό είτε τον εσωτερικό εχθρό. Όταν κάποιος στρατός αντιμετωπίζει τον εξωτερικό εχθρό, αποτελεί το μέσο των αφεντικών για την διευθέτηση των συμφερόντων της κυριαρχίας σε διακρατικό επίπεδο. Γνωστός είναι φυσικά ο ρόλος του στρατού σε κάθε πόλεμο. Εκατομμύρια αθώοι άνθρωποι έχουν πληρώσει με το αίμα τους τις διεκδικήσεις των αφεντικών τους. Ακόμα, πολλές φορές οι λαοί αναλώθηκαν σε πολέμους ή αγώνες χωρίς ουσία, παραβλέποντας ότι ο πραγματικός εχθρός τους βρισκόταν εντός των συνόρων κι ήταν αυτός που τους κατεύθυνε στον πόλεμο.

Αν και σχεδόν όλοι καταδικάζουν το φαινόμενο του πολέμου, οι περισσότεροι ξεχνάνε το ρόλο που έχει διαδραματίσει και συνεχίζει να διαδραματίζει ο στρατός σε καιρό "ειρήνης". Έχει κατά καιρούς χρησιμοποιηθεί για την εγκαθίδρυση και τη στήριξη δικτατοριών, για την καταστολή κινημάτων αντίστασης (Πολυ-

τεχνείο '73) αλλά και ως απεργοσπαστικός μηχανισμός (απεργίες της ΕΑΣ). Επιπλέον, καθορίζει τον προετοιμάζει τον επόμενο πόλεμο, στηρίζει τον κοινωνικό αυταρχισμό και επιβάλλει τη στρατιωτικοποίηση και την αστυνόμευση της κοινωνίας. Αυτά δεν είναι παρά λίγα από τα στοιχεία που αποδεικνύουν πως ο πόλεμός τους δεν έχει μεγάλη διαφορά από την ειρήνη τους, μάλιστα γεννιέται μέσα από αυτή, έχει τα δικά της χαρακτηριστικά και αποτελεί τη συνέχειά της με άλλα μέσα.

Αξίζει να σημειωθεί επίσης ο ρόλος του στρατού στην αναμόρφωση της προσωπικότητας του στρατευμένου κι οι αρνητικές του επιρροές στη ζωή του. Ο στρατός επιλέγει μεθόδους που επιχειρούν να υποκαταστήσουν και να παραμερίσουν τις πραγματικές ανθρώπινες ανάγκες και είναι αυτός που μετά το σχολείο, την οικογένεια και τα ΜΜΕ προσπαθεί να καταστείλει τις τελευταίες αντιστάσεις του νέου. Έτσι, τον καθιστά έτοιμο να δεχτεί χωρίς αντιδράσεις την "ένταξή του στην κοινωνία" κι όλους του όρους που προϋποθέτει αυτό, όπως τη σκλαβιά της μισθωτής εργασίας. Έτσι ο στρατός καταστέλλει τη διάθεση του ανθρώπου για διαφορετικότητα και αυτοδιάθεση. Καταργεί την ατομικότητα στο όνομα μιας απρόσωπης και δουλικής μαζοποίησης, με την ομογενοποίηση την οποία επιβάλλει. Διδάσκει τον καταναγκασμό, τον ανταγωνισμό, το χαφιεδισμό, την αυτοματοποίηση σε σκέψη και κίνηση, την ομοιομορφία, την υποταγή, την εκμετάλλευση, την ιεραρχία, την απόλυτη τάξη, την πειθαρχία, το μίσος, το σφοδρονισμό. Επίσης προτείνει τη βία ως μέσο επίλυσης των διαφορών, υποστηρίζει την ανωτερότητα του άντρα, το ρατσισμό και τις διακρίσεις. Πολλές φορές μάλιστα οδηγεί στη ψυχική οδύνη, τη σεξουαλική στέρση και συχνά στην αυτοκτονία. Με λίγα λόγια, βιάζει την ελευθερία και την ανθρώπινη συνείδηση. Έτσι κάποιος, αφού απολύεται από το στρατό, έχει μάθει καλά τι ρόλο πρέπει να παίζει στην κοινωνία για να επιβιώσει. Το ρόλο του πειθαρχημένου υπηκόου, του νομοταγή πολίτη, του έτοιμου να

ΨΕΥΔΟΝΤΑΙ!

Δημοκρατία είναι η εξουσία του δήμου και όχι η εξουσία των λίγων. Η εξουσία του δήμου είναι η άμεση δημοκρατία, ενώ η εξουσία των λίγων είναι η έμμεση κοινοβουλευτική και αντιπροσωπευτική "δημοκρατία".

Στην άμεση δημοκρατία, η εξουσία στο πολιτικό επίπεδο δεν εκχωρείται, αλλά ισοκατανέμεται μεταξύ των πολιτών. Ενώ ο κοινοβουλευτισμός είναι μια μορφή πολιτικής ολιγαρχίας, όπου η πολιτική εξουσία συγκεντρώνεται στα χέρια λίγων.

Οι εκλογές, ως υπέρτατη αξία του κοινοβουλευτισμού, εκφράζουν τη λογική της αντιπροσωπευτικής της πλειοψηφίας της κοινωνίας από μια κάστα υποτίθεται "ειδικών".

Άμεση δημοκρατία σημαίνει ότι όλες οι πολιτικές αποφάσεις λαμβάνονται από το σώμα των πολιτών συλλογικά, μέσω συνελεύσεων και χωρίς αντιπροσωπευση, και ότι η άμεση συμμετοχή των πολιτών στην πολιτική διαδικασία λήψης και εφαρμογής των αποφάσεων διασφαλίζει την ίση κατανομή της πολιτικής εξουσίας μεταξύ των πολιτών.

Στην πράξη σήμερα η άμεση δημοκρατία είναι εφικτή μόνο σε επίπεδο κοινότητας ή δήμου. Έτσι ο δήμος (ή οι υποδιαιρέσεις του: η γειτονιά, η συνοικία κ.τ.λ.) γίνεται η αυθεντική μονάδα πολιτικής ζωής.

Δεν υπάρχουν άνισες σχέσεις εξουσίας και όταν ανατίθεται σε τμήματα του σώματος των πολιτών να αναλαμβάνουν συγκεκριμένα καθήκοντα, η εντολή ανατίθεται κατ' αρχήν με κλήρο και είναι πάντοτε ανακλητή από το σώμα των πολιτών.

Αυτό αποτελεί ένα αποτελεσματικό βήμα προς την κατάργηση των ιεραρχικών σχέσεων, οι οποίες σήμερα, σε μεγάλο βαθμό, στηρίζονται στο μύθο των ειδικών που υποτίθεται ότι έχουν την δυνατότητα να γνωρίζουν και κατ' επέκταση να ελέγχουν και να διευθύνουν τα πάντα, από την κοινωνία μέχρι την φύση.

Τα ίδια ισχύουν και για το οικονομικό επίπεδο. Οι αποφάσεις που αφορούν την διεύθυνση της οικονομίας λαμβάνονται από το σώμα των πολιτών συλλογικά και χωρίς αντιπροσωπευση. Τα μέσα παραγωγής και κατανομής είναι αντικείμενο συλλογικής ιδιοκτησίας και άμεσου ελέγχου από το σώμα των πολιτών.

Τα παραπάνω είναι οι προϋποθέσεις για μια αληθινή, πρόσωπο με πρόσωπο δημοκρατία, όπου ο δήμος δεν χειραγωγείται από ένα νέο είδος επαγγελματιών πολιτικών, καθορίζεται από το επίπεδο πολιτικής συνειδητοποίησης και συμμετοχής των πολιτών σε ομάδες και οργανώσεις τοπικές, οι οποίες συνδέονται περιφερειακά με ένα δίκτυο σχέσεων και συνεργασίας.

Αυτόνομο Στέκι Πτολεμαΐδας

No Pasaran

Ο Δήμος Θεσσαλονίκης αποφάσισε να μας δείξει τα δόντια του, σταματώντας τις απειλές και τις υπόγειες κινήσεις. Τόσο καιρό διαμόρφωναν το κλίμα και δημιουργούσαν τις προϋποθέσεις για να στηριχτούν τα ψέμματα με τα οποία θέλουν να καλύψουν τα σχέδια καταστολής που από παλιά ετοιμάζαν για την κατάληψη Βαρβάρα. Περνώντας τώρα πια στη πράξη, θέτουν σε κίνηση τις διαδικασίες εκκένωσης του κτιρίου της Κρίσπου 7, που έχουμε καταλάβει εδώ και τρία χρόνια.

Ήταν αναμενόμενο ότι θα γινόντουσαν κινήσεις από τη μεριά του Δήμου, καθώς ξέραμε τις προθέσεις του να μην επιπρέψουν στο λόγο και τη παρουσία μας να ενοχλήσουν την τάξη και την υποταγή που ετοιμάζουν για την κοινωνία της Θεσσαλονίκης στη γιορτή του πολιτισμού της εκμετάλλευσης, στη πολιτιστική πρωτεύουσα του '97.

Το γεγονός δεν μας έφθινε, καθώς είχε προηγηθεί η αγορά του κτιρίου από τον Οργανισμό Πολιτισμικής Πρωτεύουσας τον Οκτώβριο του '95 και η ανάθεση της ανάπλασης του κτιρίου σε εργολάβο από τον φετινό Αυγουστο.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
Τρίτη 1 Οκτώβρη, 7.00μμ.,
στη Βίλλα Βαρβάρα

Την περασμένη Τετάρτη τοιχολήθηκε στην κατάληψη "πρωτόκολλο διοικητικής αποβολής" (έξωση), υπογεγραμμένο από το δήμαρχο της Θεσσαλονίκης, όπου μας δίνει, σε γενικές γραμμές, μια προθεσμία 30 ημερών για να εκκενώσουμε το κτίριο.

Τη στιγμή που γραφόταν αυτό το κείμενο, δεν είχε γίνει καμία συγκεκριμένη επικοινωνία με δικηγόρο, ώστε να γίνει πλήρως κατανοητό το περιεχόμενο του πρωτοκόλλου αποβολής. Αλλά η συνέλευση της κατάληψης Βαρβάρα θεώρησε αναγκαίο να ανακοινώσει την κίνηση αυτή του δήμου Θεσσαλονίκης και να καλέσει σε ανοιχτή συνέλευση την Τρίτη 1 Οκτώβρη, στις 7.00μμ., στον χώρο της κατάληψης σχετικά με την υπεράσπιση της ενόψει της διαγραφόμενης καταστολής.

Πριν τρεις εβδομάδες, είχε ήδη δημοσιευτεί στην ΑΛΦΑ και είχε σταλθεί σε ομάδες και συλλογικότητες ένα κείμενο σχετικό με το πλαίσιο υπεράσπισης της κατάληψης και όλα τα συμπεράσματα που βγάλαμε μέσα από την καθημερινότητα της αυτοοργάνωσης και της συλλογικής ζωής.

Η χρονική προθεσμία που θέλει να μας επιβάλλει ο δήμος Θεσσαλονίκης έχει συγκεκριμένη ημερομηνία λήξης. Είναι στο χέρι μας να σπάσουμε τα όριά τους για μια ζωή πέρα από τα τεύχη που μας φράζουν τον χρόνο και τις επιθυμίες μας.

Κατάληψη Βαρβάρας

ΥΠΟΘΕΣΗ LUEBECK:

Ρατσισμός - υποκρισία - "Δικαιοσύνη"

M.A. JAMAL:

Ξανά στο δικαστήριο

Στις 18 Σεπτέμβρη, οι δικηγόροι του Mumia Abu Jamal υποστήριξαν στο δικαστήριο, την αίτησή τους να εξεταστεί ως μάρτυρας υπεράσπισης η Veronica Jones (βλ. Αλφα #56, 1/6/96) αυτόπτης μάρτυρας των γεγονότων της 9/12/81 που οδήγησαν στην καταδίκη του Jamal σε θάνατο το 1982. Απέναντί τους βρέθηκε για μια ακόμη φορά ο δικαστής Sabo, ο άνθρωπος που καταδίκασε το Jamal και που κατέχει το θλιβερό ρεκόρ των 31 καταδικών σε θάνατο.

Οι δικηγόροι του Jamal παρουσίασαν στο δικαστήριο τη V. Jones και ζήτησαν να τους επιτραπεί να καταθέσει αμέσως. Ο δημόσιος κατήγορος αρνήθηκε και επέμεινε ότι πρώτα θα πρέπει η υπεράσπιση να αποδείξει ότι η μάρτυρας δεν ήταν διαθέσιμη στην προηγούμενη δίκη. Αυτοί όμως του υπενθύμισαν ότι είχαν ζητήσει από το δικαστήριο να την αναζητήσει, αυτό όμως είχε απορρίψει την αίτησή κι ακόμα ότι η Εισαγγελία απέκρινε τότε στοιχεία που θα βοηθούσαν στον εντοπισμό της.

Η βοηθός εισαγγελέα υποστήριξε ότι η Εισαγγελία θα μπορούσε να τη φέρει στο δικαστήριο αλλά δεν της ζητήθηκε, για να της απαντήσει η υπεράσπιση ότι άλλοι μάρτυρες υπεράσπισης πιάστηκαν και εκφοβίστηκαν από τον εισαγγελέα και την αστυνομία, σε σημείο που ένας από αυτούς να αρνηθεί τελικά να καταθέσει. Γι' αυτό και δε ζήτησαν τη βοήθεια της για τον εντοπισμό της Jones.

Ο δικαστής Sabo προέβλεπε με τη σειρά του, άλλο εμπόδιο. Είπε ότι για να καταθέσει η Jones, χρειάζεται η συγκατάθεση του Jamal, την παρουσία του οποίου στο δικαστήριο είχε ο ίδιος απορρίψει για λόγους "οικονομικής επιβάρυνσης του δημοσίου". Έτσι τελικά κατάφερε να αναβάλει την κατάθεση για την 1η Οκτώβρη, αφού πρόλαβε να επιτεθεί φραστικά στην υπεράσπιση που ζήτησε να εξαιρεθεί από την υπόθεση ο φανερά προκατειλημμένος Sabo. Ο ίδιος φυσικά, αρνήθηκε πεισματικά, υποστηρίζοντας ότι "κανείς δεν ξέρει την υπόθεση καλύτερα από μένα".

Μετά το τέλος της 50λεπτης διαδικασίας η Veronica Jones μίλησε στα ΜΜΕ, όπου δικαιολόγησε την εμφάνισή της στο δικαστήριο μετά από τόσο καιρό, λέγοντας ανάμεσα σ' άλλα πως: "καθόμουν κι έβλεπα ενώ ήξερα, ήξερα τι είχε γίνει και ότι είναι καιρός να σηκώσει κάποιος το ανάστημά του και να βοηθήσει αυτό τον άνθρωπο να ξεμπλέξει, και εγώ θα είμαι αυτή που θα το κάνει".

Αρχισε στις 16 Σεπτέμβρη, στο Luebeck της Γερμανίας, η δίκη του 20χρονου Λιβανέζου Safwan Eid, που κατηγορείται για τον εμπρησμό προσφυγικού ξενώνα, στον οποίο κατοικούσε ο ίδιος και η οικογένειά του (βλ. "Αλφα", φ. 580, 15/6/96). Οι κατηγορίες που του βαρύνουν είναι, τελικά εμπρησμός και σωματικές βλάβες από αμέλεια, παρά την εισήγηση του Εισαγγελέα να κατηγορηθεί για πολυάπλες δολοφονίες.

Το μόνο στοιχείο σε βάρος του Eid είναι μια ανεπιβεβαιωτή "ομολογία", που υποτίθεται ότι άκουσε ο βασικός μάρτυρας κατηγορίας, στοιχείο σαθρό που δε μπορεί να στηρίξει τη σε βάρος του υπόθεση, όπως παρατηρεί και η Ανεξάρτητη Διεθνής Επιτροπή σε αναφορά της στις 9 Σεπτέμβρη. Στην αναφορά ακόμα σημειώνεται ότι η βιαστική αποφυλάκιση των τεσσάρων ακροδεξιών υπόπτων από το γερμανικό Grevesmuehlen συνοδεύτηκε από ένα "στεναγμό ανακούφισης" από την κοινή γνώμη, και πως αυτό το γεγονός μάλλον εξηγεί την απο-

κλειστική προσήλωση των αρχών στον Eid, σαν αυτουργό του εμπρησμού. Επίσης αγνοήθηκαν στοιχεία που συνηγούνται στην ενοχή των τεσσάρων ακροδεξιών.

Στο τελευταίο αναφέρεται η εφημερίδα Junge Welt της 14/15 Σεπτέμβρη. Γράφει, λοιπόν, ότι ο Δημόσιος κατήγορος του Luebeck ζήτησε από το γιατρό που εξέτασε τα ίχνη από κάψιμο στα πρόσωπα των ακροδεξιών να προσδιορίσει πόσο πρόσφατα ήταν. Αυτός απάντησε ότι είχαν γίνει τις τελευταίες 24 ώρες, δηλαδή τη νύχτα του εμπρησμού, κάτι που κατέρριψε το άλλοθι τους. Ο Δημόσιος κατήγορος, δήλωσε αρχικά πως "αυτό το γεγονός από μόνο του δεν αποδεικνύει συμμετοχή στο έγκλημα", ενώ αργότερα διέταξε καινούργια ιατρική αναφορά με ρητή εντολή να αποδείξει πως τα ίχνη καψίματος ήταν αρκετών ημερών!

Η εκδοχή του εμπρησμού από το εσωτερικό του κτιρίου έχει, επίσης πολλά κενά και αγνοεί στοιχεία που βρέθηκαν στον ξενώνα, όπως η παραβιασμένη πόρτα της εισόδου, η οποία "εξαφανίστηκε" στο δρόμο για τα εργαστήρια της Εγληματολογικής Υπηρεσίας, το σπασμένο

παράθυρο του ισόγειου με τα σπασμένα γυαλιά μέσα στο κτίριο, απόδειξη ότι το έσπασαν απ' έξω, ενώ ο πραγματογνώμονας της πυροσβεστικής της Φραγκφούρτης ήταν κατηγορηματικός πως η φωτιά ξεκίνησε από το ισόγειο και όχι από τον πρώτο όροφο, όπως υποστηρίζει στην εκδοχή της η Εισαγγελία.

Ακόμα, στην Junge Welt της 14/15 Σεπτέμβρη αναφέρεται η ύπαρξη νέου μάρτυρα που ανέφερε ότι ένας φίλος του, ένας ύποπτος από το Grevesmuehlen του είπε πως συμμετείχε στην εμπρηστική επίθεση. Φυσικά, η αστυνομία δεν έδωσε σημασία και ο μάρτυρας δεν κλήθηκε να καταθέσει στην δίκη.

Η υπόθεση του εμπρησμού στο Luebeck είναι σημαντική όχι μόνο στο συγκεκριμένο γεγονός, αλλά σα μέρος τεράστιας προσπάθειας του γερμανικού κράτους και του κομματιού της κοινωνίας που το στηρίζει, να απενοποιηθεί από το κύμα εμπρησμών προσφυγικών ξενώνων, παρουσιάζοντας το σαν εσωτερική υπόθεση των "ξένων".

Έτσι, εξηγείται και η βάνουση καταστολή της αντιρατσιστικής συγκέντρωσης διαμαρτυρίας στο Grevesmuehlen, την πατρίδα των α-

κροδεξιών υπόπτων. Η αστυνομία εμπόδιζε με κάθε τρόπο την πρόσβαση στην περιοχή, ενώ 250 σύντροφοι που έφτασαν με τρένο, μόλις κατέβηκαν δέχτηκαν επίθεση από διπλάσιους αστυνομικούς που συνέλαβαν 200. Τελικά, αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι χωρίς να απαγγελθούν κατηγορίες, η συγκέντρωση όμως είχε αποτραπεί.

Το ζήτημα του Ben Alterman.

Ο Ben Alterman είναι ένας κρατούμενος που έχει καταδικαστεί σε 5 χρόνια για κλοπή. Όταν έκανε την κλοπή ήταν μέλος της International Socialist Organisation, αδελφής οργάνωσης της ΟΣΕ, που όχι μόνο δεν τον υποστήριξε αλλά τον κατηγορήσε κιόλας. Με τη συνδρομή κάποιων αναρχικών που του έστειλαν έντυπα, γράμματα κλπ στη φυλακή ο Μπέν έγινε αναρχικός και μάλιστα πολύ δραστήριος. Είναι η δεύτερη φορά που κάνει απεργία πείνας σε διάστημα 3-4 μηνών. Αυτή τη φορά η απεργία που έχει φθάσει σήμερα (23/9) στην 25η μέρα, γίνεται ενάντια στην άσχημη συμπεριφορά του προσωπικού των φυλακών ενάντια του καθώς και της παρακράτησης έντυπου υλικού που του στέλνουμε, γραμμάτων κ.λ.π. Τώρα ο Ben Alterman βρίσκεται στις φυλακές Pentridge, πολύ κοντά μας, στο νοσοκομείο των φυλακών. Έχει κινητοποιηθεί κάποιος κόσμος μετά από πρωτοβουλία τις τοπικής ομάδας του Anarchist Black Cross και αύριο στις 24 Σεπτέμβρη στις μία το μεσημέρι γίνεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από τις φυλακές. Είναι σημαντικό να σταλούν γράμματα αλληλεγγύης ή καπνιάνα στην διεύθυνση A.B.C., P.O. BOX 199, EAST BRUNSWICK 3057, VICTORIA AUSTRALIA.

Δ.Τ. Μεμβούρνη 23/9/96

"ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟ, ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΚΟΣΜΟ"

Υπογράφηκε στις 24 Σεπτέμβρη, στα Ηνωμένα Έθνη, η συνθήκη για την απαγόρευση των πυρηνικών δοκιμών. Τη συνθήκη υπέγραψαν πρώτα τα πέντε κράτη-δωλωμένοι κάτοχοι πυρηνικών όπλων ΗΠΑ, Ρωσία, Κίνα, Γαλλία, Βρετανία και ακολουθήσαν μέχρι το τέλος της ημέρας άλλα πενήντα, ενώ κι άλλα θα προστεθούν μέσα στις επόμενες δύο βδομάδες.

Η συνθήκη απαγορεύει τις δοκιμές, επίγειες ή υπόγειες, κάθε είδους πυρηνικών όπλων, ενώ προβλέπει και παγκόσμιο σύστημα ελέγχου, με τη βοήθεια του οποίου

θα εντοπίζονται τυχόν παραβιάσεις. Για να τεθεί και ουσιαστικά σε ισχύ, πάντως, θα πρέπει να επικυρωθεί απ' όλα τα 44 κράτη που διατηρούν πυρηνικούς αντιδραστήρες στο έδαφός τους. Γι' αυτό το θέμα, αξιωματούχος των ΗΠΑ δήλωσε, πως αν ο Κλίντον επανεκλεγεί, θα προωθήσει τη συμφωνία για έγκριση από τη Γερουσία στις αρχές του 1997. Ο ίδιος ο Κλίντον δήλωσε ότι οι υπογραφές των πέντε πυρηνικών δυνάμεων ισχύουν πριν ακόμα τεθεί η συνθήκη σε ισχύ. Πάντως, κανένα από τα οκτώ βασικά κράτη (τα πέντε ήδη κατόχους πυρηνικών όπλων και

την Ινδία, το Ισραήλ και το Πακιστάν που ερευνούν τη δυνατότητα κατασκευής τέτοιων όπλων) δε θα την επικυρώσει, πριν να είναι και όλα τα άλλα έτοιμα να το κάνουν.

Παρά τις τυμπανοκρουσίες και τα μεγάλα λόγια που ακούστηκαν (όπως ο Κλίντον που περιέγραψε τη συνθήκη ως ένα όρκο "για ένα καλύτερο, ασφαλέστερο κόσμο"), είναι αμφίβολο αν αυτή θα αποτελέσει ένα, πρώτο έστω, βήμα προς την κατεύθυνση του πυρηνικού αφοπλισμού. Οι σκοπιμότητες, άλλωστε, φάνηκαν και μέσα από τους λόγους των "κυρίως ενδιαφερομένων".

Οι πέντε ήδη κάτοχοι πυρηνικών όπλων θέλουν να παραμείνουν ένα κλειστό κλαμπ, ώστε να μην αμφισβητείται η κυριαρχία τους στον κόσμο. Ο Κλίντον δήλωσε πως η συμφωνία "θα εμποδίσει τις πυρηνικές δυνάμεις να αναπτύξουν πιο εξελιγμένα και επικίνδυνα όπλα, ενώ θα περιορίσει τη δυνατότητα άλλων κρατών να αποκτήσουν τα ίδια τέτοια εξοπλισμό". Για το πρώτο σκέλος της δήλωσης, αρκεί να σημειώσουμε ότι οι ΗΠΑ διαθέτουν πάνω από 7000 πυρηνικές κεφαλές, που εξέλιξαν με τη βοήθεια 1030 δοκιμών από το 1945 μέχρι σήμερα.

Η Γαλλία και η Κίνα, στο ίδιο πνεύμα, πρόλαβαν να "τοσέκάρουν" τα όπλα τους, αφού έκαναν δοκιμές μέχρι πριν μερικούς μήνες και είναι τώρα έτοιμες να υπογράψουν την απαγόρευση. Ο υπουργός εξωτερικών της Κίνας δήλωσε πως η χώρα του πρέπει να βεβαιωθεί πως τα όπλα της είναι ασφαλή και αξιόπιστα (!) "μέχρι να επιτευχθεί ο στόχος της εξάλειψης όλων των πυρηνικών όπλων". Σύμφωνα μάλιστα με το Reuters, ειδικό σε θέματα εξοπλισμών εκτιμούν πως η επιμονή της Βρετανίας, της Ρωσίας και της Κίνας να περιληφθεί στις προκαταρκτικές διαπραγματεύσεις για τη συνθήκη και η Ινδία, είχε σα στόχο να μείνει ανοιχτό ένα παράθυρο για μελλοντικές πυρηνικές δοκιμές.

Η Ινδία αρνείται να υπογράψει τη συνθήκη, αντιπείνοντας λογικά, ότι για να παρατηρηθεί από την προσπάθεια απόκτησης πυρηνικών όπλων, θα πρέπει και οι ήδη κάτοχοι πυρηνικών να καταστρέψουν τα υπάρχοντα πυρηνικά οπλοστάσιά τους.

Τελικά ο κόσμος δεν έγινε ασφαλέστερος στις 24 Σεπτέμβρη 1996.

Σχολή κρατικής τρομοκρατίας

Στις 20 Σεπτέμβρη, το Πεντάγωνο έδωσε στη δημοσιότητα αποσπάσματα στρατιωτικών εγχειριδίων που χρησιμοποιούνταν στην εκπαίδευση αξιωματικών κρατών της Λατινικής Αμερικής. Σ' αυτά περιλαμβάνονταν συμβουλές όπως η χρήση ξυλοδαρμών, φυλάκισης χωρίς κατηγορία, ορού της αλήθειας ακόμα κι εκτελέσεων, με σκοπό την εξεύρεση πληροφοριοδοτών.

Τα εγχειρίδια διδάσκονταν στην περιβόητη "Σχολή της Αμερικάνικης Ηπείρου", στο Fort Benning της Georgia, που έχει κατηγορηθεί και ως "οχολείο για Λατινοαμερικανικούς δικτάτορες". "Απόφοιτοι" αυτής της σχολής έχουν οργανώσει πραξικοπήματα ή έχουν πραγματοποιήσει δεκάδες φόνους, βασανισμούς και βιασμούς αντιφρονούντων στις χώρες τους (βλ. Αλφα #2, 25/3/95).

Οι υπεύθυνοι του Πενταγώνου υποστηρίζουν ότι η Σχολή χρησιμεύει για τη σύσφιξη των σχέσεων ανάμεσα στο στρατιωτικό προσωπικό των ΗΠΑ και τα αντίστοιχα λατινοαμερικανικών κρατών, καθώς και την εμφύσηση σ' αυτούς δημοκρατικών αρχών όπως ο πολιτικός έλεγχος στο στρατό.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση, το 1991, ο τότε υπουργός Άμυνας Dick Cheney έδωσε εντολή για έρευνα κατά την οποία εντοπίστηκαν γύρω στα 25 "επιλήψιμα" αποσπάσματα, διασκορπισμένα σε έξι εγχειρίδια εκπαίδευσης. Συνολικά ήταν επτά, όλα στα ισπανικά. Μερικά παραδείγματα δίνονται παρακάτω:

Σε ένα κεφάλαιο που αναφέρεται στην προστασία και κάλυψη έμψυχων πληροφοριοδοτών τονίζεται ότι η αξία του πληροφοριοδότη αυξάνεται από τη βοήθεια του στην πραγματοποίηση συλλήψεων ή εκτελέσεων.

Αλλού προτείνεται η χρήση ορού της αλήθειας, υπνωτισμού ή μέθης για να εξαχθούν από τον πληροφοριοδότη πληροφορίες χρήσιμες για μετέπειτα εκβιασμό του, ενώ παρακάτω, η χρήση ανώνυμων απειλητικών γραμμάτων για να τρομοκρατήσει και να ξεφορτωθεί ο πράκτορας έναν ανεπιθύμητο πια, πληροφοριοδότη. Επίσης η σύλληψη των γονέων, η φυλάκιση ή ο ξυλοδαρμός κάποιου ώστε να πειστεί να "μπει" σε μια αντικαθεστωτική ομάδα.

Σύμφωνα με την ανακοίνωση του Πενταγώνου, τα επίμαχα αποσπάσματα αφαιρέθηκαν το 1992 και λίγο αργότερα δηλώθηκε στις Λατινοαμερικανικές κυβερνήσεις ότι αυτά αντιβαίνουν στις αρχές των ΗΠΑ. Έπειτα το υπουργείο Άμυνας κατέστρεψε όλα τα αντίγραφα, εκτός από ένα που κρατήθηκε για αρχείο.

Δεν διευκρινίστηκε γιατί η δημοσιοποίηση των κειμένων έγινε αυτή τη στιγμή, τέσσερα χρόνια μετά την απόσυρση, πληροφορίες όμως από το υπουργείο Άμυνας, αναφέρουν ότι το έκαναν για να προλάβουν το γερουσιαστή J. Kennedy που είχε εξασφαλίσει κάποιο αντίγραφο και σκόπευε να το χρησιμοποιήσει σαν επίχειρημα για το κλείσιμο της "Σχολής της Αμερικάνικης Ηπείρου".

Καταστολή στην Ιταλία

Στις 17 Σεπτέμβρη, τα ξημερώματα, με μια συνδυασμένη επιχείρηση σε πολλές πόλεις της Ιταλίας, 300 αστυνομικοί μέλη ειδικών δυνάμεων, πραγματοποίησαν εφόδους σε σπίτια και συλλήψεις αναρχικών. Εκδόθηκαν 29 εντάλματα σύλληψης, ενώ δεκάδες άτομα ειδοποιήθηκαν ότι διεξάγεται έρευνα σε βάρος τους. Οι κατηγορίες περιλαμβάνουν ανθρωποκτονίες, ληστείες, κατοχή και εμπόριο όπλων, καθώς και άλλα σοβαρά αδικήματα.

Σύμφωνα με τον εισαγγελέα Marini, οι κατηγορούμενοι συμμετείχαν σε μια οργάνωση που είχε σα βιτρίνα την αναρχική δράση, ενώ επιδόταν σε τρομοκρατικές και εγκληματικές ενέργειες. Σαν αρχηγό κατηγορούν τον Alfredo Bonnano, που εκδίδει την αναρχική εφημερίδα "Cane Nero".

Η σύζυγος του Bonnano, Jean Weir καθώς και άλλοι 3 αναρχικοί (βλ. Αλφα, φ. 390, 27/1/96) βρίσκονται στη φυλακή για ληστεία τράπεζας, ενώ στις 7 Νοέμβρη θα δικαστούν για άλλες δύο υποθέσεις ληστείας τραπεζών.

Στο επόμενο φύλλο θα δημοσιευτεί κείμενο - τοποθέτηση της Ιταλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAI) γι' αυτές τις εξελίξεις.

Το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία

ΟΙ ΡΙΖΕΣ του βουλγαρικού αναρχισμού μπορούν να εντοπισθούν στους Βογομήλους, ένα αντιφεουδαρχικό κοινωνικό και θρησκευτικό κίνημα του 10ου αιώνα. Αυτό το κίνημα, που στρεφόταν ενάντια στην πολιτική εξουσία, επιπρόσθετα διάφορα ανάλογα κινήματα που ακολούθησαν, όπως τους Αλβιγηνούς, τους Καθαρούς, τους Αναβαπτιστές και τους Ουσσίτες. Η δραματική ιστορία του αναρχικού κινήματος στη Βουλγαρία ξεκινάει πριν από ένα αιώνα. Κατά τη διάρκεια της δράσης του, βρέθηκε αντιμετώπιση τόσο με τη σκληρότητα των αστών και του φασισμού, όσο και με τη σταλινική θηριωδία.

Η πρώτη περίοδος

Στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, ο γνωστός συγγραφέας Λιούμπεν Καραβέλφ και ο επαναστάτης ποιητής Κρίστο Μπότεφ έρχονται σε επαφή με τον Μπακούιν αλλά και το Νετσάγιεφ, που εισάγουν την αντίληψη της συνομοτικής δράσης. Η επιρροή του Μπακούιν οδηγεί πολλά ανήλικα πνεύματα της Βουλγαρίας να αναμειχθούν με την 1η Διεθνή, την Παρισινή Κομμούνα και την εξέγερση στην Ερζεγοβίνη, το 1875, όπου σκοτώθηκε ο Μπότεφ. Ο Μπακούιν είχε βαθειά επίδραση στη ζωή του Μπότεφ, που έγινε ο βασικός υποστηρικτής του αναρχικού κομμουνισμού στη Βουλγαρία. Αυτό είναι έκδηλο στα ποιήματά του, τον αθεϊσμό του, στην υπεράσπιση από μεριάς του της Παρισινής Κομμούνας και στο όραμά του για μια κομμουνιστική κοινωνία ελεύθερη από τον εξουσιαστικό έλεγχο. Όταν, το 1879, σχηματίστηκε το βουλγαρικό κράτος, οι σοσιαλιστικές ιδέες είχαν ως κύριους προπαγανδιστές το Μπλαγκόεφ και το Γκουλάπτσεφ, που όμως ταλαντεύονταν ανάμεσα στον αναρχισμό και το μαρξισμό.

Την τελευταία δεκαετία του 19ου αιώνα, το αναρχικό κίνημα στη Βουλγαρία άρχισε να οργανώνεται. Το 1894, ο Δ. Μποϊτσίνωφ ίδρυσε στο Πλόβνιτς την πρώτη αναρχική εφημερίδα, τον "Αγώνα" (Borba). Ένας αριθμός βούλγαρων φοιτητών στην Ελβετία ίδρυσε τον "Κύκλο της Γενεύης". Στη συνέχεια αναμείχθηκαν με την Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση (VMRO) και εξέδωσαν την εφημερίδα "Εκδίκηση" (Oitmashtenie). Οι υποστηρικτές αυτού του συνδυασμού του αναρχισμού με το ρώσικο κίνημα των Ναρόντικων συμμετείχαν στην εξέγερση του Ίλιντεν, το 1903, κατά τη διάρκεια της οποίας συγκροτήθηκε μια πρόσκαιρη ελευθεριακή κομμούνα στη Στράντζα. Κατά τη διάρκεια της εξέγερσης σκοτώθηκαν 60 τέτοιου είδους αναρχικοί.

Στη συνέχεια, ως αποτέλεσμα της αναρχικής παρέμβασης στην απεργία των σιδηροδρομικών, φυλακίστηκε ο Μιχαήλ Γκερτζίκωφ, μέλος του Κύκλου της Γενεύης, και απαγορεύτηκε η εφημερίδα που εξέδιδε, η "Ελεύθερη Κοινωνία".

Οργανωτικές προσπάθειες

Στα πρώτα χρόνια του 20ου αιώνα, η απήχηση του αναρχισμού διευρύνθηκε, μετά την ανάπτυξη συνδικαλιστικής δράσης. Οι αναρχικοί

Νικόλα Σπίονωφ και Βέρμοαν Κιλιφάρσκυ ήταν οι πρωτεργάτες της ίδρυσης μιας εργατικής ένωσης για εργάτες γης.

Στις αρχές της δεκαετίας του 1900, υπήρξε μια άνθηση στην αναρχική εκδοτική δραστηριότητα, κυρίως χάρη στη δράση του Κιλιφάρσκυ, που εξέδιδε την εφημερίδα "Besvlastie", ενώ συγχρόνως μετάφρασε στα βουλγαρικά πολλά σημαντικά αναρχικά συγγράμματα.

Το 1912, με την έναρξη του πολέμου, ο Κιλιφάρσκυ έφυγε στη Γαλλία, όπου δραστηριοποιήθηκε στο ελευθεριακό σχολείο που είχε ιδρύσει ο Σεμπασιτιάν Φωρ. Συμμετείχε

κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης του Αγροτικού Κόμματος του Σταμιπολίνσκυ, η συμμετοχή σε αναρχικές οργανώσεις νομιμοποιήθηκε. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα για δημιουργία δράσης και οι πρωτοβουλίες των αναρχικών πολλαπλασιάστηκαν. Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία συγκάλεσε πέντε συνέδρια. Στις αρχές του 1920, ο αναρχικός Τύπος βρισκόταν στη μεγαλύτερη του άνθηση, καθώς πολλές εφημερίδες και περιοδικά, όπως τα "Anarchista", "Purpur", "Burevestnik", "Bunnt" κ.α. πουλιόντουσαν δημόσια και σε πάρα πολλά σημεία. Δεν ήταν όμως μόνο η αναρχική

Ένας από τους πιο γνωστούς και δημοφιλείς αναρχικούς της εποχής ήταν ο Μανόλ Βάσεφ, που συνέχισε τη παράνομη δράση για 22 χρόνια, μέχρι που εκτελέστηκε από τους σταλινικούς το 1957.

...και το σταλινισμό

Οι βούλγαροι αναρχικοί δεν αντιμετώπισαν από την αρχή εχθρικά την κομμουνιστική κυβέρνηση που σχηματίστηκε το 1944. Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία ξανασηματίστηκε τον Οκτώβριο του 1944. Δεν της έμελλε όμως πολύ ζωή. Κατάφερε να εκδόσει μόνο πέντε τεύ-

Εσωτερικές και διεθνείς πιέσεις ανάγκασαν την κυβέρνηση να τους απελευθερώσει, ενώ η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία κατάφερε να ξανατυπώσει την εφημερίδα της, και μάλιστα σε 30.000 τεύχη. Το αναρχικό κίνημα είχε ξαναρχίσει να γίνεται δημοφιλές, έτσι μετά από 8 φύλλα της εφημερίδας, αυτή απαγορεύτηκε οριστικά. Το κίνημα πέρασε στην παρανομία και πραγματοποιήθηκε ένα μυστικό συνέδριο στη Σόφια, τον Αύγουστο του 1946. Δύο ημέρες πριν από την έναρξη του 5ου συνεδρίου του βουλγαρικού Κομμουνιστικού Κόμματος, το Δεκέμβριο του 1948, συνελήφθησαν 600 αναρχικοί, που στην συνέχεια μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Μπελέν, κοντά στο Δούναβη. Ένας από τους στόχους των μαζικών συλλήψεων ήταν και η τρομοκράτηση των κομμουνιστών συνέδρων που διαφωνούσαν με την πολιτική του κόμματος.

Στα τέλη της δεκαετίας του 1940, το αναρχικό κίνημα απαγορεύτηκε ολοκληρωτικά και παρά πολλοί αναρχικοί αναγκάστηκαν να φύγουν στο εξωτερικό. Το 1952 άρχισε να εκδίδεται στο Παρίσι το περιοδικό των εξόριστων βούλγαρων αναρχικών, το "Iztok", ενώ σχηματίστηκε και ο ομώνυμος εκδοτικός οίκος. Όταν ο έλεγχος στα σύνορα έγινε πιο αυστηρός, πολλοί αναρχικοί δεν κατάφεραν να φύγουν, με αποτέλεσμα να οδηγηθούν σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης, ενώ ο εναντίον τους ψυχολογικός πόλεμος δεν σταμάτησε ποτέ, μέχρι την πτώση της κυβέρνησης του Ζίβκωφ, το Νοέμβριο του 1989.

Τα περισσότερα στοιχεία πάρθηκαν από κείμενο του Vladimír Bojanov, που δημοσιεύθηκε στην αγγλική επιθεώρηση "Raven", τεύχος 13.

Προμετωπίδα της μηνιαίας εφημερίδας της Αναρχικής Ομοσπονδίας της Βουλγαρίας, που εκδίδεται σταθερά από το 1989

ενεργά στους εργατικούς αγώνες στη Γαλλία, την Ιταλία και την Ελβετία, με αποτέλεσμα να συλληφθεί και να φυλακισθεί πολλές φορές. Είχε επαφές με πολλές γνωστές μορφές του διεθνούς αναρχικού κινήματος, ανάμεσα τους και με το Σεμπασιτιάν Φωρ, τον Ζαν Γκραβ, τον Ερίκο Μαλατέστα και το Ρούντολφ Ρόκερ.

Ο Κιλιφάρσκυ επέστρεψε στη Βουλγαρία μετά το τέλος του 1ου παγκοσμίου πολέμου και συνέχισε την αγωνιστική του δράση παρά την άσχημη κατάσταση της υγείας του. Τα τελευταία χρόνια του πολέμου είχαν εκδοθεί αρκετές αναρχικές εφημερίδες, ανάμεσά τους η "Rabotniceska Missal", η "Probuda", η "Κομμούνα" και η "Απελευθέρωση". Πολλοί αναρχικοί συμμετείχαν στον αγώνα ενάντια στο милитарισμό. Αρνήθηκαν να πάρουν μέρος στον πόλεμο και πέρασαν στην παρανομία. Το 1918, τα στρατοδικεία καταδίκασαν 40 αναρχικούς για αντιπολεμική προπαγάνδα.

Η περίοδος της ακμής

Η περίοδος μετά τον 1ο παγκόσμιο πόλεμο ήταν μια εποχή ανάπτυξης και ισχυροποίησης του κινήματος. Ένας μεγάλος αριθμός από παράνομες αναρχικές ομάδες δρούσε ενάντια στην αστική κυβέρνηση. Σε μια από αυτές συμμετείχε και ο γνωστός συγγραφέας Γκεόργκι Ζέτοσεφ, που αναγκάστηκε τελικά να φύγει στη Γαλλία.

Οι αναρχικοί συμμετείχαν στην απεργία των σιδηροδρομικών το 1919, βοηθώντας τις προοδευτικές δυνάμεις ενάντια στα στρατεύματα του λευκού στρατηγού Βράνγκελ. Τον Ιούνιο του 1919, η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία της Βουλγαρίας πραγματοποίησε το συνέδριό της στη Σόφια. Οι αναρχικοί είχαν πλέον γίνει ένα ισχυρό κοινωνικό και πολιτικό κίνημα, με σταθερούς δεσμούς με τις υπόλοιπες επαναστατικές οργανώσεις.

δραστηριότητα που ισχυροποιούνταν. Η αντίδραση συγκέντρωσε τις δυνάμεις της. Το Μάρτη του 1923, στο Τζαμπόλ, ένα από τα σημαντικά κέντρα αναρχικής δραστηριότητας στη Βουλγαρία, έγινε απόπειρα στρατιωτικού πραξικοπήματος. Ανάμεσα σε αυτούς που εκτελέστηκαν χωρίς δίκη όταν ξέσπασε το πραξικόπημα, βρίσκονταν και 26 αναρχικοί.

Κάτω από το φασισμό...

Τον Ιούνιο του 1923 πραγματοποιήθηκε νέο στρατιωτικό πραξικόπημα, επιτυχημένο αυτή τη φορά, υπό το στρατηγό Ζάρκωφ. Το Σεπτέμβριο του 1923 έγινε αποτυχημένη αντιφασιστική εξέγερση κατά τη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν πολλοί αναρχικοί.

Το 1925 έγινε νέα εξέγερση, κατά τη διάρκεια μάλιστα της οποίας εμφανίστηκαν αναρχικές αντάρτικες ομάδες στη Στάρα Πιάνινα και τη Σρέντνα Γκόρα. Κι αυτή η εξέγερση συντρίφτηκε.

Το πάσχα του 1925 μια ομάδα κομμουνιστών πραγματοποίησε επίθεση στον καθεδρικό ναό της Σόφιας. Μετά από αυτό ξέσπασε κύμα αντιποίνων και ένας μεγάλος αριθμός αντικαθεστωτικών εκτελέστηκαν χωρίς δίκη, κομμουνιστές, αναρχικοί, συγγραφείς, ποιητές και διανοούμενοι.

Η δράση των αναρχικών συνεχίζονταν στην παρανομία. Η Αναρχοκομμουνιστική Ομοσπονδία πραγματοποίησε μυστικά συνέδρια το 1927 και το 1932.

Η κατάσταση έγινε ακόμα πιο δύσκολη μετά το νέο φασιστικό πραξικόπημα του Κίμων Γκεοργκιέφ, που κατέλαβε την εξουσία το 1934. Παρά την αυξημένη καταστολή, πολλοί αναρχικοί πολέμησαν στην Ισπανική Επανάσταση, ενώ αρκετοί ήταν εκείνοι που συμμετείχαν στο αντάρτικο ενάντια στους ναζί και στην συντριβή της κυβέρνησης-μαριονέτας, το Σεπτέμβριο του 1944.

Χη της εφημερίδας της, "Rabotniceska Missal" προτού αυτή απαγορευθεί.

Το Μάρτη του 1945 θα πραγματοποιούνταν το συνέδριο της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας, με θέμα τη στάση απέναντι στην κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, που ελεγχόταν από τους κομμουνιστές. Το συνέδριο δεν πρόλαβε να γίνει, καθώς 90 εκπρόσωποι αναρχικών ομάδων που θα συμμετείχαν σε αυτό συνελήφθησαν και οδηγήθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης.

22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1923: Αναρχική εξέγερση στη Βουλγαρία ενάντια στη δικτατορία του Ζάρκωφ.

24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1920: Ο υπουργός στρατιωτικών της Ιταλίας Ιβανόε Μπονόμι εκδίδει εγκύκλιο με την οποία ζητά από το στρατό να "διατηρεί επαφή" με τις φασιστικές ομάδες. Είναι η πρώτη επίσημη κυβερνητική επίκληση της "βοήθειας" των φασιστών, που κρίνονται απαραίτητοι για την αντιμετώπιση του κύματος κατάληψης των εργοστασίων που είχε ξεκινήσει από το Μιλάνο στις 28 Αυγούστου και είχε πλημμυρίσει όλη τη βόρεια Ιταλία. Οι καταλήψεις των εργοστασίων βρήκαν την υποστήριξη μόνο των αναρχικών, ενώ οι ηγέτες της αριστεράς ήταν απασχολημένοι με την εκπλήρωση των οδηγιών που είχαν λάβει στο 2ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Μόσχα, Αύγουστος 1920). Αυτός ο Σεπτέμβρης θα σημάδευε την αρχή του τέλους του κινήματος των εργατικών συμβουλίων στην Ιταλία και την απειλητική είσοδο του φασισμού στο πολιτικό προσκήνιο.

25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1919: Βομβιστική επίθεση από αναρχικούς ενάντια στο γενικό στρατηγείο των κομμουνιστών στη Μόσχα.

28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1868: Ο Μπακούιν ιδρύει τη Διεθνή Συμμαχία για τη Σοσιαλιστική Δημοκρατία.

28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΗ 1870: Απόπειρα αναρχικής εξέγερσης στη Λυών.

Απ' όλες τις σπουδές μας, η ιστορία είναι εκείνη που ανταμείβει τις έρευνές μας.
Malcolm X

Η ΔΙΑΛΥΣΗ της Σοβιετικής αυτοκρατορίας, η ήττα των Σαντινίστας στις εκλογές της Νικαράγουα και η σφαγή του 1989 στην πλατεία Τιενανμέν, σημάδεψαν την ολοκληρωτική ήττα του Μαρξισμού ως παγκόσμιας ιδεολογίας για την απελευθέρωση της ανθρωπότητας. Δεν έχει εμφανιστεί άλλο εναλλακτικό όραμα του αγώνα για μια νέα κοινωνία, που να διεκδικεί την ίδια παγκόσμια εφαρμοσιμότητα όπως ο Μαρξισμός. Αντίθετα, βλέπουμε την εμφάνιση σαοτισμένων παρατάξεων, εκδικητικών φονταμενταλισμών, αιμοσταγών εθνικισμών και την επανεμφάνιση του φασισμού.

Ο Μαρξισμός αναζήτησε την θεώρηση των συγκρούσεων μέσα και μεταξύ των κοινωνιών, με όρους ενός αγώνα μεταξύ ανταγωνιστικών κοινωνικο-οικονομικών τάξεων. Ο Μαρξ δημιούργησε μια θεωρία της ιστορίας που έδινε έμφαση στην πρόοδο των κοινωνικών σχηματισμών (από τον πρωτόγονο κοινοτισμό, στην

νόητα ότι η άνοδος της Ευρώπης πάνω από τους άλλους πολιτισμούς δεν άρχισε πριν το 1492, ότι ήταν αποτέλεσμα όχι κάποιων ανωτερότητας πνεύματος, πολιτισμού ή περιβάλλοντος αλλά μάλλον του πλούτου και των λάφυρων από την κατάκτηση της Αμερικής και, αργότερα, της Αφρικής και της Ασίας". Η προ του 1492 ανωτερότητα της Ευρώπης, γενικά δεν εξηγείται στην βάση αποδείξεων, απλά γίνεται η υπόθεση ότι αληθεύει και μετά εξηγείται καταφεύγοντας σε διάφορους σαρωτικούς, αβέβαιους και συχνά αντιφατικούς ισχυρισμούς σχετικά με τις γενετικές, πολιτιστικές ή περιβαλλοντικές κληρονομίες Ευρωπαίων και μη Ευρωπαίων. Με γρήγορες διαδικασίες ο Μπλάουτ ανατρέπει αυτούς τους ισχυρισμούς, είτε πρόκειται για την υποτιθέμενη ανώτερη ορθολογικότητα των Ευρωπαϊκών πολιτισμών ή την αυξημένη ικανότητα του τροπικού έναντι του εύκρατου κλίματος να θρέψει σημαντικούς πληθυσμούς. Το "Μοντέλο των Αποικιοκρατών" είναι μια επίθεση σ' αυτό που ο Μπλάουτ ονομάζει Ευρωκεντρική Εξάπλωση, η πεποίθηση ότι σημαντικές πολιτιστικές καινοτομίες έχουν, πρωτίστως, την προέλευσή τους στην "ευρύτερη Ευρώπη", όπως την ονομάζει

την αποτυχία του να εξηγήσει την διαρκή βία ενάντια στις γυναίκες. Ισχυρίζεται ότι είναι η εκμετάλλευση των γυναικών κι όχι η καταπίεση ή η υποταγή τους, που βρίσκεται στην καρδιά αυτού που αποκαλεί καπιταλιστική πατριαρχία. Πράττοντας έτσι, ταυτόχρονα επιτίθεται στην απλουστευμένη οικονομική θεώρηση της εκμετάλλευσης από τους περισσότερους Μαρξιστές, καθώς και στην άρνηση πολλών φεμινιστριών/τών να ασχοληθούν με την

Η διαρκής ανάγκη να κατανοήσουμε τον κόσμο

μέρος πρώτο

δουλεία, τον φεουδαλισμό, τον καπιταλισμό και τελικά στον κομμουνισμό) που καθέναν χαρακτηριζόταν από μια συγκεκριμένη οικονομική "παραγωγική διαδικασία". Αυτή η πρόοδος βασιζόταν στην ιστορική ανάπτυξη της Δυτικής Ευρώπης, αλλά διεκδικούσε ένα είδος παγκόσμιας εφαρμογής. Σ' αυτό το πλαίσιο, ο Μαρξισμός αποδέχεται τον Ευρωκεντρισμό ουσιαστικά ολόκληρης της Ευρωπαϊκής σκέψης του 20ου αιώνα, που θεωρούσε τους μη Ευρωπαϊκούς λαούς ως "οπισθοδρομικούς" και που πάντα έτρεχαν να προλάβουν τους πιο "εξελιγμένους" Ευρωπαϊκούς πολιτισμούς. Η Ευρωπαϊκή κυριαρχία μετασχημάτισε αυτή την φιλοσοφική έπαρση σε υλική πραγματικότητα, καθώς οι μη Ευρωπαϊκοί πολιτισμοί καταστρέφονταν, οι Ευρωπαϊκές οικονομικές και πολιτικές δομές επιβάλλονταν παντού στον κόσμο και η ανάπτυξη αυτών των κοινωνιών οργανώθηκε για να εξυπηρετήσει τις Ευρωπαϊκές επεκτατικές απαιτήσεις.

Ενώ δεν ήταν ποτέ η ιδεολογία επιτυχών επαναστάσεων στην Δυτική Ευρώπη, ο Μαρξισμός, με διάφορες τροποποιήσεις, έγινε η κυρίαρχη ιδεολογία της επανάστασης στην Ρωσία και σε πολλές περιοχές και περιπτώσεις στην Ασία, στην Αφρική και στην Λατινική Αμερική, για την μεγαλύτερη περίοδο του 20ού αιώνα. Με την ιστορική αποτυχία των Μαρξιστικών καθεστώτων ήρθε και η αμφισβήτηση όχι μόνο του Μαρξισμού, αλλά και της ίδιας της ιδέας για μια θεωρία που θέλει να μιλά για τα συμφέροντα ολόκληρης της ανθρωπότητας. Σε αντίθεση με τον Μαρξισμό, οι ιδεολογίες που εμφανίστηκαν στις δεκαετίες του '80 και του '90 μιλούν μόνο για συγκεκριμένες θρησκευτικές ή εθνικές κοινότητες. Στην αριστερά, τουλάχιστον στην Δύση, ο προλεταριακός διεθνισμός αντικαταστάθηκε με την συγκεκριμενοποίηση της πολιτικής της ταυτότητας.

Δεν είμαστε μόνο μέλη συγκεκριμένων εθνικοτήτων, θρησκειών, γενών ή φύλλου, με τις δικές μας ιδιαίτερες ιστορίες και επακόλουθες εμπειρίες της πραγματικότητας. Είμαστε επίσης μέλη της ανθρωπότητας που μοιράζεται τουλάχιστον τα επακόλουθα, οσοδήποτε διαφορετικά κι αν τα ζήσουμε, αυτού που καλείται παγκόσμια ιστορία. Για να αποφύγουμε τα Ευρωκεντρικά σφάλματα του Μαρξισμού, κάθε προσπάθεια για να διατυπώσουμε την παγκόσμια ιστορία πρέπει να ξεκινά από την κριτική στο πώς αυτή η ιστορία διατυπώθηκε στο παρελθόν. Συνθέτοντας τις διάφορες εκδοχές της ιστορίας, μπορούμε ν' αρχίσουμε την δημιουργία μιας νέας, στην οποία ο Ευρωπαίος αστός άνδρας δεν είναι ο αντικαταστάτης μιας, διαφορετικά, σιωπηλής ανθρωπότητας. Τα βιβλία που θα αναφέρουμε παρακάτω καταπιάνονται μ' αυτά τα ερωτήματα, με έναν τρόπο που είναι κριτικός στην επικρατούσα Ευρωπαϊκή ιστορική ορθοδοξία.

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΤΩΝ ΑΠΟΙΚΙΟΚΡΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Πώς εξηγείται το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι μπόρεσαν να κυριαρχήσουν ουσιαστικά σ' ολόκληρο τον κόσμο και να πραγματοποιήσουν τον δραματικό μετασχηματισμό της κοινωνίας που γνωρίζουμε, γνωστό ως σύγχρονο καπιταλισμό; Στο "Μοντέλο των αποικιοκρατών για τον κόσμο, Ευρωπαϊκή εξάπλωση και Ευρωκεντρική Ιστορία", ο Τζ. Μ. Μπλάουτ ισχυρίζεται ότι "οι περισσότεροι Ευρωπαίοι ιστορικοί πιστεύουν σε κάποια μορφή της θεωρίας του "Ευρωπαϊκού θαύματος"...Του ισχυρισμού, δηλαδή, ότι η Ευρώπη προχώρησε αργά αλλά με ασφάλεια, μακρύτερα απ' όλους τους άλλους πολιτισμούς -στους προϊστορικούς ή στους μεσαιωνικούς χρόνους- κι ότι αυτή η εσωτερικά δημιουργούμενη ιστορική ανωτερότητα ή προτεραιότητα εξηγεί την παγκόσμια ιστορία και γεωγραφία μετά το 1492: τον εκσυγχρονισμό της Ευρώπης, την εμφάνιση του καπιταλισμού, την κατάκτηση του κόσμου.

Ο Μπλάουτ σημειώνει ότι οι Ευρωπαίοι ιστορικοί δεν είναι μεταξύ τους ενωμένοι στην φύση και την χρονοθέτηση αυτού του θαύματος. "Συζητούν αυτά τα θέματα, τα ερωτήματα 'γιατί', 'πότε' αλλά όχι και το ερώτημα 'εάν'...δεν βλέπουν καν την πιθανότητα

και διαχέονται από 'κει προς τα έξω. Ένα άλλο σημαντικό τμήμα της Ευρωπαϊκής Εξάπλωσης είναι αυτό στο οποίο ο Μπλάουτ αναφέρεται ως η "Οριάν Εξπρές" άποψη της ιστορίας. Ότι το κέντρο της πολιτιστικής μεταρρύθμισης μετακινήθηκε σταθερά προς τα Βορειοδυτικά τις τελευταίες χιλιετίες, ξεκινώντας από την Μέση Ανατολή, περνώντας από την Ελλάδα, μετά από την Ρώμη, από εκεί στην μεσαιωνική Γαλλία, έπειτα στην Αγγλία και πιθανόν κορυφώνεται στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Το Οριάν Εξπρές, μειώνει την σημασία της ενοχλητικής μη Ευρωπαϊκής ανάπτυξης της γεωργίας, των πόλεων, της γραφής, της σιδηρουργίας και του μονοθεϊσμού, και αποθέτει τον χιτώνα του "πιο ανεπτυγμένου πολιτισμού", ξέρετε πού. Ο Μπλάουτ ισχυρίζεται ότι και η θεωρία της πολιτιστικής εξάπλωσης από την Ευρώπη και το "Οριάν Εξπρές" είναι κατασκευές της αποικιοκρατίας, με σαθρά θεμέλια.

Ο Μπλάουτ ισχυρίζεται πειστικά ότι το 1492, η Ευρώπη δεν ήταν ιδιαίτερα περισσότερο ή λιγότερο περισσότερο μπροστά στον δρόμο προς τον σύγχρονο καπιταλισμό απ' ό,τι πολλές άλλες περιοχές της Αφρικής και της Ασίας, με όρους τεχνολογίας, παραγωγικής ικανότητας, οικονομικών και συναλλαγματικών μηχανισμών, πολιτισμού ή πολιτικών δομών. Σημειώνει την ύπαρξη ταυτόχρονων σταδίων ανάπτυξης σ' έναν αριθμό κοινωνιών και έπειτα κάνει την υπόθεση ότι «η Αφρική, η Ασία και η Ευρώπη ήταν περίπου το ίδιο κοντά -ή μακριά- από τον καπιταλισμό και τον "εκσυγχρονισμό" το 1492. Μετά το 1492, ο δρόμος της ανάπτυξης επιταχύνθηκε για την Ευρώπη κι επιβραδύνθηκε για την Ασία και την Αφρική, εξαιτίας του πλούτου που μεταφέρθηκε από την Αμερική στην Ευρώπη».

Αυτή η άποψη για την εξέλιξη της Ευρωπαϊκής επέκτασης, αφήνει υπονοούμενα ότι προσπαθεί να εξηγήσει και τις αιτίες της Βιομηχανικής Επανάστασης. Στο "Καπιταλισμός και Δουλεία", ο Έρικ Γουίλιαμς ισχυρίζεται ότι το σύστημα δουλείας της Αγγλικής αποικιοκρατίας επικέντρωνε στην συσσώρευση ικανού κεφαλαίου για βιομηχανικά "άλματα" στην Αγγλία, στο τέλος του 18ου αιώνα. Ο Μπλάουτ προχωρά αυτή την σκέψη παραπέρα και ισχυρίζεται ότι η δουλεία και η αποικιοκρατία παρήγαγαν περισσότερο από κεφάλαιο: εισήγαγαν μη Ευρωπαϊκές τεχνολογίες (όπως τις Ινδιάνικες τεχνικές παραγωγής νημάτων υφαντουργίας), έβαλαν μεγάλες αγορές κάτω από τον έλεγχο της Ευρώπης και εγκαθίδρυσαν, με την μορφή φυτειών, την πρώτη βιομηχανικής κλίμακας οργανώση της παραγωγής εμπορεύματος. Αυτή η άποψη βρίσκεται σε αντίθεση με την περισσότερο Ευρωκεντρική, που τονίζει τις εσωτερικές δυνάμεις της Ευρώπης σαν εκείνες που οδηγούν προς έναν προ-βιομηχανικό καπιταλισμό και μετά στην Βιομηχανική Επανάσταση.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΣΥΣΣΩΡΕΥΣΗ

Αν οι παραδοσιακές Μαρξιστικές αναλύσεις έχουν αγνοήσει ή υποτιμήσει τον ρόλο των μη Ευρωπαϊκών λαών στην διαδικασία της ανάπτυξης, αγνόησαν επίσης και τον ρόλο της γυναικείας εργασίας. Πρόκειται για παρόμοιο λάθος. Ορίζοντας τον καπιταλισμό απλά με όρους μισθωτής εργασίας και εμπορευματικής παραγωγής, τόσο οι άμισθη εργασία των σκλάβων, όσο και η αναπαραγωγική εργασία της γυναίκας (μαγειρέμα, καθαριότητα και άλλες εργασίες που καθιστούν τους μισθωτούς άνδρες εργάτες ικανούς για εργασία), διαγράφονται από την ιστορία του καπιταλισμού.

Το βιβλίο της Μαρίας Μιέζ, "Η Πατριαρχία και η Συσσώρευση σε Παγκόσμια Κλίμακα, οι Γυναίκες στον Διεθνή Καταμερισμό Εργασίας", είναι μια εκτεταμένη ανάλυση που εκτείνεται από την προέλευση της ταξικής κοινωνίας στην καθιέρωση της γυναικείας, στις πολιτικές και οικονομικές αιτίες κι επιπτώσεις του κυνηγιού των μαγισσών, σ' αυτό που η ίδια αποκαλεί "διαδικασία κατασκευής της νοικοκυράς", στην κεντρική θέση της εκμετάλλευσης της Τριτοκοσμικής γυναίκας μέσα στην νέα τάξη πραγμάτων. Η Μιέζ ξεκινά αναλύοντας κριτικά τον σύγχρονο φεμινισμό και

Λευκό αρσενικό, με καπιταλιστική παιδεία: το μοντέλο της κυριαρχίας, η πηγή της κυρίαρχης αντίληψης για τον κόσμο.

πραγματική εκμετάλλευση των γυναικών. Εκμετάλλευση, όπως χρησιμοποιεί τον όρο η Μιέζ, "σημαίνει ότι κάποιος κερδίζει κάτι από την καταλήστευση κάποιου, ή ζει με τα έξοδα κάποιου άλλου". Βλέπει ότι υπάρχουν πολλοί μη οικονομικοί τρόποι που οι άνδρες εκμεταλλεύονται τις γυναίκες. Μαζί με την εκμετάλλευση της μη μισθωτής εργασίας των γυναικών ("διαδικασία κατασκευής της νοικοκυράς"), αυτή η εκμετάλλευση είναι το θεμέλιο πάνω στο οποίο έχει χτιστεί η καπιταλιστική πατριαρχία.

Η Μιέζ ερευνά την "κοινωνική προέλευση της κατανομής της εργασίας με βάση τις διακρίσεις ανάμεσα στα δύο φύλλα" και καταλήγει ότι βασίζεται στο καθεστώς των ανδρών, μιας τάξης κυνηγών με μονοπώλιο στα όπλα (κι έτσι στο μονοπώλιο της αποτελεσματικής βίας). Προϋποθέτει, σε αντίθεση ή επιπρόσθετα με το "παραγωγικό μοντέλο" του Μαρξ, "μια πατριαρχική ληστρική μέθοδο σφετερισμού" που, όπως ισχυρίζεται, "δεν καταργήθηκε ολοκληρωτικά όταν νέες και φαινομενικά περισσότερες 'μη βίαιες' μέθοδοι παραγωγής αντικατέστησαν τις παλαιότερες. Μάλλον μετασχηματίστηκε και διατηρήθηκε με τρόπο διαλεκτικό, με την έννοια ότι εμφανίστηκε κάτω από νέες μορφές εργατικού ελέγχου". Ανιχνεύει την ανάπτυξη αυτού του τρόπου οικειοποίησης και την θέση των γυναικών από την προϊστορία έως σήμερα. Η Μιέζ παίρνει μια υπόδειξη από τη Ρόζα Λούξεμπουργκ και λέει ότι ο καπιταλισμός δεν χτίστηκε απλά σε θεμέλια λαφειραγωγικού καπιταλισμού (την λεγόμενη πρωταρχική συσσώρευση), ο οποίος για να αποφύγει τις περιοδικές του κρίσεις, εξαρτάται από την διαρκή απαλλοτρίωση εκείνων των εκτός καπιταλισμού σχέσεων παραγωγής (γυναίκες, παιδιά, αποικιοκρατούμενοι λαοί).

Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα είναι η αντιμετώπιση από την Μιέζ, των Ευρωπαίων γυναικών του Μεσαίωνα και των οικονομικών και πολιτικών αιτιών της δίωξης των μαγισσών. Το κυνήγι της μάγισσας μετέφερε τον πλούτο της γυναίκας στην εμφανιζόμενη ανδρική αστική τάξη. Αυτή η περισσότερο ενδημική συσσώρευση κεφαλαίου, προετοίμασε την ολοκληρωτική αρπαγή της Αμερικής από τους ιθαγενείς κατοίκους της και την δουλεία εκατομμυρίων Αφρικανών. Η Μιέζ με δυναμισμό συνδέει την ωμή "εκπολιτιστική" διαδικασία των γυναικών ως μαγισσών στην Ευρώπη, και μετά των μη Ευρωπαίων "βαρβάρων" στις αποικίες. Εφαρμόζοντας την ανάλυσή της στο παρόν, η Μιέζ, με έξυπνο τρόπο, εκθέτει την κεντρικότητα της γυναικείας εργασίας στις διαδικασίες της καπιταλιστικής ανάπτυξης, που σήμερα λαμβάνει χώρα στην Αφρική, την Λατινική Αμερική και Ασία, ιδιαίτερα στην Νοτιοανατολική Ασία. Αναλύοντας την θέση της γυναίκας που εργάζεται στην γεωργία, στην χειροτεχνική παραγωγή, στην ηλεκτρονική βιομηχανία και στην βιομηχανία του σεξ, συνθέτει το παζλ για να αποκαλύψει μια εικόνα αρκετά διαφορετική από την παραδοσιακή, ανδροκεντρική άποψη των μηχανισμών της ταξικής εκμετάλλευσης στον καπιταλισμό. Ο ρόλος της βίας εναντίον των γυναικών και της κοινωνικής τους υποταγής στην δημιουργία υπερκερδών στον Τρίτο Κόσμο, γίνονται ολοφάνεροι.

Η "διαρκής ανάγκη να κατανοήσουμε τον κόσμο" είναι μετάφραση του ομότιτλου κειμένου που δημοσιεύτηκε στην αμερικανική αναρχική εφημερίδα *Love And Rage*, στο φύλλο #1, τόμος #7 (Απριλίου-Μαΐου 1996). Μετάφραση Γ.Φ., Βόλος.